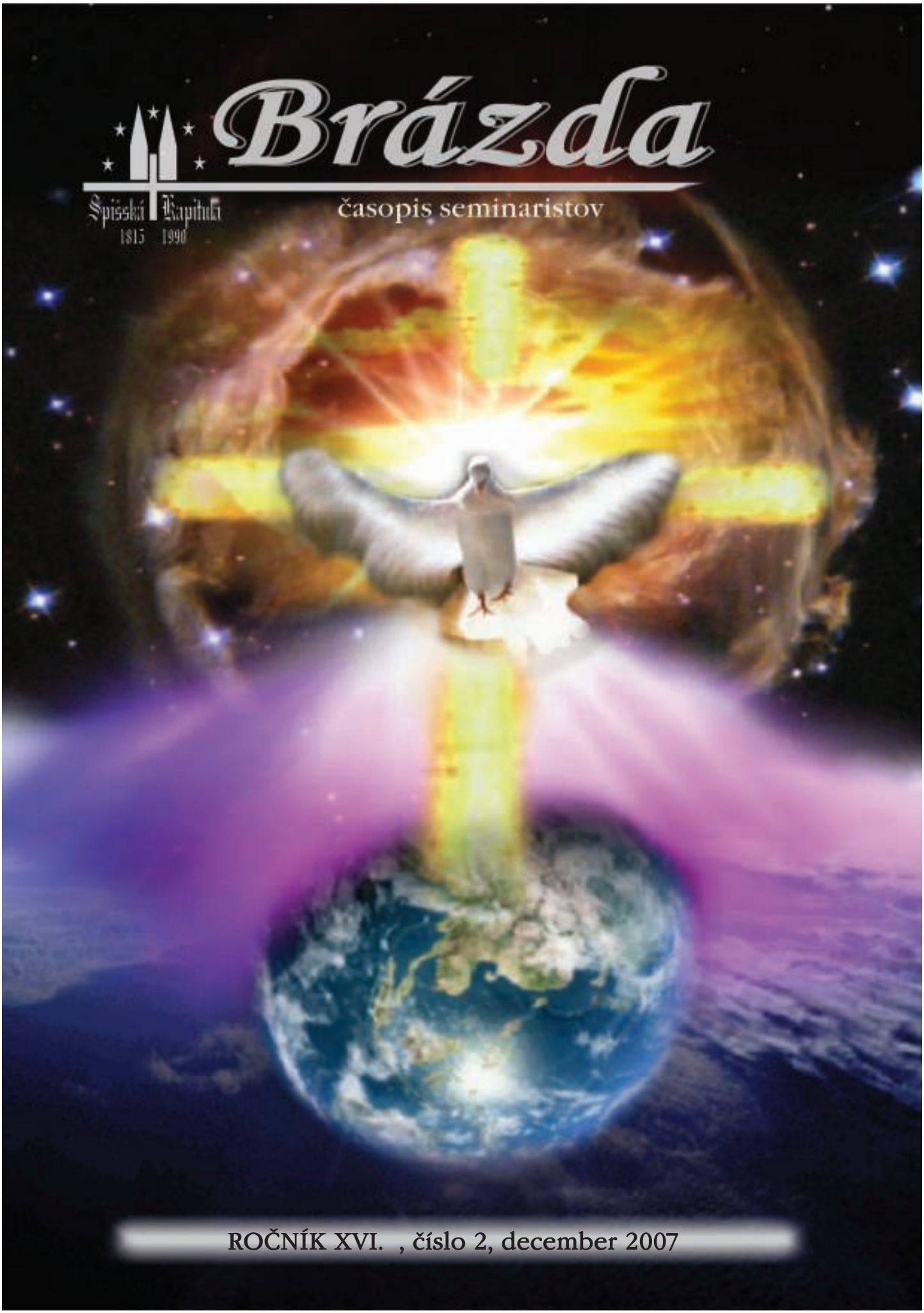

ROČNÍK XVI. , číslo 2, december 2007

Obsah

3 Srdce plné predsudkov(úvodník)
Matúš Reiner
4 O priateľstve
Marek Ondra
5 Bojovať dobrý boj
Jozef Surovček
6 Zavrhnuté deti
Gleb Chesnokov
8 Nové posily v našich radoch (prváci)
Ján Dubecký, Matúš Reiner, Martin Pasiar
11 Jozef Bélik
podľa prednášky Petra Olexáka spracoval Lukáš Tkáč
12 Zenový pavúk
Marek Ondra
13 Hovor Pane, tvoj sluha počúva
Jozef Surovček
14 Nie je tábor, ako tábor
Matúš Reiner
16 Nájsť pokoj v duši je také ľahké
Gleb Chesnokov
18 Primičný obrázok
autor neznámy
21 Púte do Baziliky Božieho Milosrdenstva
Vladimír Fedorek
22 Leto s miništrantmi
Martin Pasiar
24 Pôjdem za tebou ...
Dominik Jamrich
24 Akupunktúra
MUDr. Pavol Mečíř
25 Výzva pozitívnej materiálnej chudoby
Martin Majda
26 Čo sa udialo... (správy)
Roman Vitko, Matúš Reiner

Brázda

Časopis seminaristov v Spišskej Kapitule.
Vydáva Nadácia Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka,
Spišská Kapitula 12, 053 04 Spišské Podhradie.
E-mail: brazda@kapitula.sk.
Rediguje redakčná rada, ktorú vedie Matúš Reiner.
Redakčná rada: Lukáš Tkáč, Vladimír Fedorek, Vladimír Malec, Jozef Surovček,
Martin Taraj, Michal Janiga
Číslo technicky pripravili: Ján Dubecký, Matúš Reiner, Martin Majda
Ilustračné foto: fotoarchív Rastislava Čellára, Dominika Holubčíka, Jána Obšitoša,
Martina Pasiara, Gleba Chesnokova, Patrika Baláža, internet, archív Brázdy
Redakcia má právo na úpravu článkov.
Číslo neprešlo odbornou jazykovou úpravou.
Tlač: MTM, Levoča.
Pre vnútornú potrebu.

SRDCE PLNÉ PREDSUDKOV

Na dedinu prišiel nový kaplán. V jeden podvečer sa vybral na pešo do blízkeho filiálneho kostola, kde mal mať svätú omšu. Po pár minútach chôdze sa s obavou pozrel na oblohu. Zatiahla sa. A skutočne po chvíli začalo pršať. „No už len toto mi chýbalo, dáždnik som nechal na fare.“, pomyslel si. Premýšľal, čo robiť: „Skryť sa pod strom a počkať? Ale potom prídem, neskoro na svätú omšu a ktovie, či ma veriaci budú čakať? Alebo sa poberiem ďalej, aj keď za dažďa?“ Rozhodol sa pre to druhé. Do kostola došiel mokrý a s blatom na topánkach. Keď prišiel pred oltár, jeho veriaci si to nemohli nevšimnúť. A tu jedni začali uvažovať: „Ten náš nový kaplán je ale nezodpovedný. Aký špinavý chodí slúžiť svätú omšu!“ No boli tu aj iní, ktorí si mysleli: „Náš nový kaplán je asi veľmi obetavý. Aj napriek tomu, že prší, prišiel pešo a načas, aj keď je trochu mokrý a zablatený. Vidieť, že mu na nás záleží. “

Sú to dva pohľady ľudí na tú istú situáciu. Ale medzi ľuďmi, to asi stále bude tak. Napriek všetkej snahe, každému človek nikdy nevyhovie. Vždy sa nájde niekto, kto zmraští obočie a... No aké má človek srdce, také je aj jeho zmýšľanie. Hoci to navonok nemusí dať najavo, predsa jeho postoje postupne rozleptávajú všetky jeho myšlienky a časom aj konanie. Každý človek tým, že spoznáva, si vytvára vlastný názor. Sú takí, ktorí od počiatku pristupujú ku všetkému pesimisticky. Tí majú množstvo predsudkov. Najprv si všímajú to zlé, a to dobré prehliadajú. Sú silne náchylní druhých odsúdiť. Podobajú sa človekovi, ktorý nosí vodu do vane, aby sa okúpal. Má však vo vedre akýsi nános a špinu. A s takýmto vedrom chodí hore – dole a nestačí sa čudovať, prečo je všetko také zlé, prečo je tá voda taká špinavá. Iní zas ku všetkému pristupujú až príliš idealisticky a všetko vidia v dúhových farbách. Sú to takí rojkovia. Niekedy všetkému a každému naivne veria a potom sú často sklamaní. Takýto sa podobajú človeku, ktorý akoby ani nechcel vidieť, či tá jeho voda je čistá alebo špinavá. On stále bude tvrdiť, že tá voda je čistá, a to, že bola špinavá zistí až vtedy, keď sa v nej okúpe...

Aké by to bolo, keby sme skončili len pri týchto dvoch pohľadoch človeka... Je tu predsa len ešte jedna skupina ľudí. Nechcem ich nazvať rovno realistami, aby si to niekto nepoplietol s nejakým literárnym či filozofickým smerom, ale sú to ľudia, ktorí sa snažia ku všetkému pristupovať bez predsudkov. Najprv vec dôkladne preskúmajú a až potom si o nej vytvoria vlastný názor a prípadne sa o nej vyjadria, či je dobrá alebo zlá. Plne si uvedomujú, že nikdy nebudú poznať všetky okolnosti, prečo je niečo tak, a nie inak. Radšej povedia toľko, koľko sa dá zistiť a nič nepridajú, nedomýšľajú si, nezveličujú, a pritom všetkom veria v dobro človeka. A opäť si pomôžem človekom s vodou. Je to človek, ktorý najprv skontroluje vedro, či je čisté. Ak sa mu nepáči napríklad voda, tak ju

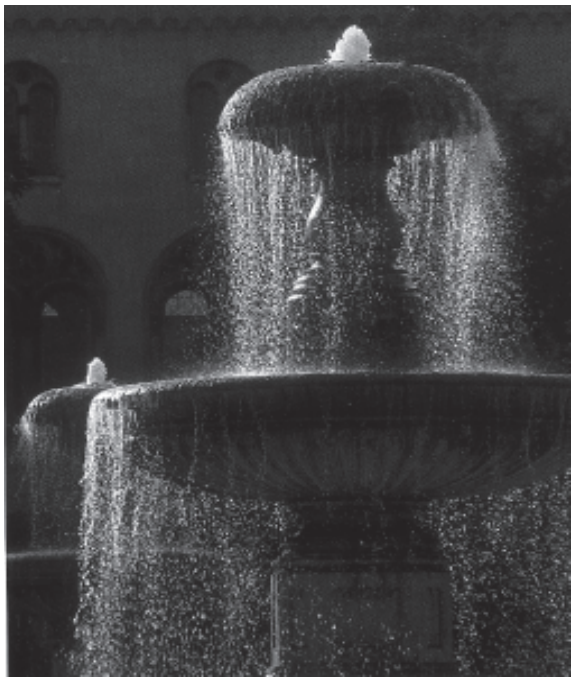

vymení. Jednoducho urobí všetko preto, aby voda bola skutočne čistá.

Je na každom z nás, ako budeme pristupovať k druhým, je na každom z nás, ako budeme formovať svoje vnútro a aké bude naše konanie. Ak je už prameň špinavý, potom potok istotne čistý nebude. Ak je prameň čistý, postupne môže byť z neho veľká rieka, ktorá bude životodarná pre všetko navôkol.

Matúš Reiner

O PRIATEĽSTVE

Človek nemôže byť sám. Bol stvorený ako spoločenská bytosť, aby žil s inými, tak ako drvivá väčšina tvorov. Človek však potrebuje nielen ľudí, s ktorými môže komunikovať a pracovať, ale potrebuje aj niekoho, kto by rozumel jeho mysleniu a duši. Človek potrebuje priateľa.

V literatúre sa vždy oslavovalo priateľstvo ako niečo vzácne a dôležité, ako niečo veľké. Kto čítal Dostojevského, Džibrána, Hamingwaya alebo mnohých iných, vie o čom hovorím. A mnohí to vedia z vlastnej skúsenosti.

Aj Ježiš povedal svojim: „ Vy ste moji priatelia.“ (Porov. Jn 15, 14) Dokonca medzi učeníkmi mal takých, ktorí mu boli ľudsky ešte bližší, než ostatní. Peter, Jakub a Ján, tých brával so sebou aj tam, kam iní nemohli, napríklad do svojej blízkosti v Getsemanskej záhrade.

V Ježišovi ako človeku sa ukázala pravá povaha Boha, Božie vlastnosti. A jednou z tých zjavných Ježišových vlastností bola aj schopnosť vytvárať priateľstvá. Nielen povrchné kamarátstva, ale skutočné, hlboké priateľstvá. To, že ľudia dokážu vytvárať a žiť priateľstvá, to je ten Boží obraz v nich. Skutočné, pravé priateľstvo je posvätné, je z neba. Nedá sa porovnávať s peniazmi, či kariérou, má omnoho väčšiu hodnotu, ako sebecký a prázdny život bez priateľov. Preto mnohí dokážu pre priateľstvo obetovať tak veľa, niektorí dokonca, ako Ježiš, aj vlastné životy.

Vyzerá to však tak, že nie každý človek dokáže vytvoriť takéto priateľstvo. Niektorí dokonca nemajú záujem o taký vzťah, ktorý je hlboký, medziosobný a dôverný, a predsa úplne odlišný od zmyslovej a sexuálnej lásky. Aspoň to tak hovoria (zvláštne, že som to nikdy nepočul od ženy). Tejto Božej vlastnosti je možno schopný len ten človek, v ktorom nie je obraz Boží príliš zašpinený, hoci on o tom vôbec nemusí vedieť. Priateľstvo je priblížením sa k Bohu, pretože skutočné priateľstvo je známkou istej ľudskej zrelosti, ušľachtilosti a lásky. Aby bol človek schopný skutočného priateľstva, musí mať istú hĺbku osobnosti a citov. Takýto človek hľadá priateľstvo, pretože v ňom „spoznáva hĺbku vlastného ducha“, ako v „Prorokovi“ napísal Chalíl Džibrán.

Človek však v priateľstve nielen spoznáva, ale aj prebúdza a rozvíja hĺbku svojho ducha. Lebo priateľstvo prehlbuje oddanosť jedného k druhému, produkuje nesebeckosť, žiada a súčasne vytvára veľkodušnosť a schopnosť odpúšťať. Nehľadá vlastný prospech, nepripúšťa závisť a snaží sa o úprimnosť. Jednoducho, priateľstvo človeka vychováva, aby bol viac človekom.

Myslím, že to bol sv. Augustín, ktorý povedal: „Máš priateľa? Modli sa, aby ti zostal. Žiadneho nemáš? Modli sa, aby si ho dostal.“

Marek Ondra

BOJOVAŤ DOBRÝ BOJ

November, čas, keď si spomíname na tých, ktorí nás predišli na ceste k Bohu. Preto by som sa chcel zamyslieť nad tajomstvom svätosti, a to vo svetle svätého Pavla. Slovo svätosť nám môže dnes znieť cudzo. Pod týmto si mnohokrát predstavujeme niečo, čo patrí do stredoveku. Cirkev nás však učí, že svätosť má byť cieľom každého kresťana, a hoci cítime svoje slabosti, naše krstné poslanie nás núti bojovať proti všetkému, čo nám prekáža na ceste. Príkladom je nám svätý Pavol. On svoj život často prirovnáva k boju. Svojmu žiakovi Timotejovi píše: „Dobrý boj som bojoval, beh som dokončil, vieru som zachoval.“ (2Tim4,7) Kto však bol tento bojovník? On sám o sebe tvrdí, že bol bojovník proti božej Cirkvi. Božia milosť v ňom účinkovala. Je príkladom aj pre nás. Svätým sa človek nerodí, svätými nás robí Boh, ak sa ním necháme pretvoriť. Svätý Pavol často zdôrazňoval svoje povolanie Bohom a to už v matkinom lone. Tak si Boh vyvolil nás a určil nám úlohy tu vo svete. Pavol často predstavuje Cirkev, ktorá sa skladá z mnohých údov, pričom každý úd vykonáva svoju úlohu. Inokedy predstavuje Cirkev ako stavbu a my sme stavebný materiál. U Pavla má človek dôstojnosť, pretože je chrámom Ducha Svätého. Pavol je príkladom, ako spolupracovať s Božou milosťou. Nemyslime si, že Pavol to mal v živote ľahké? Veď musel čeliť útokom tak Židov ako aj samotných kresťanov, ktorí ho nechceli prijať kvôli jeho minulosti. Musel znášať utrpenie a väzenie pre Cirkev. Napriek tomu nezatrpkol, ale vždy mal na srdci dobro Cirkvi. Jeho listy sú toho dôkazom. Pavol je nám učiteľom vo viere. Je akoby naším starším bratom, ktorý nám ukazuje cestu k Bohu. A tak ako jeho cesta k Bohu musela prejsť vnútornou premenou, plnou prekážok, ktoré musel zdolať, tak aj naša cesta k Bohu musí začať naším odhodlaním kráčať za Kristom navzdory všetkým veciam, ktoré sú proti nám, či už sú to naše slabosti alebo vonkajšie prekážky vo forme nepochopenia okolia. Pavol bol skutočným bojovníkom, ktorý zvíťazil a dosiahol cieľ po ktorom túžil a to je spoločenstvo s Kristom. Dnes vyzýva aj nás, aby sme kráčali za ním a tiež dosiahli cieľ, ku ktorému sme povolaní a tým je naša spás*a.*

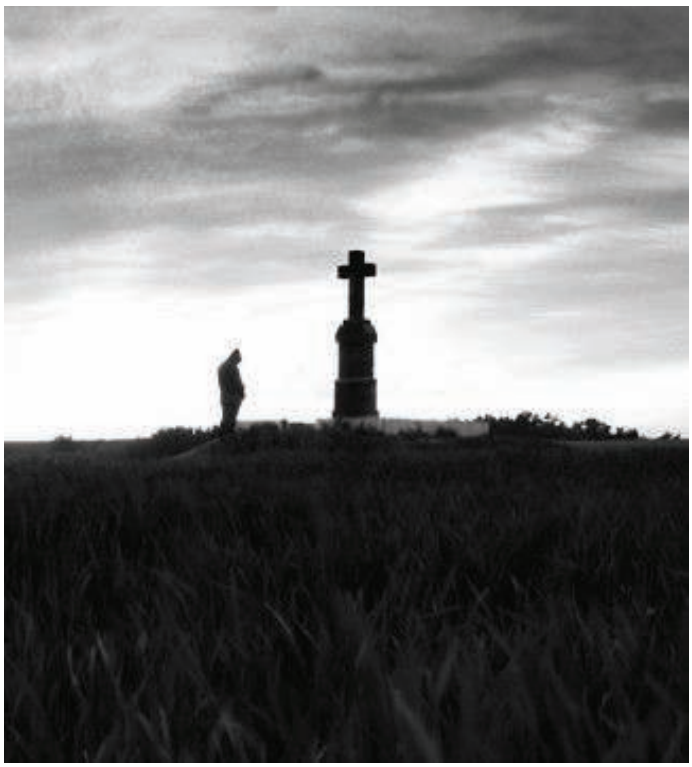

Jozef Surovček

Dokonalosť totiž spočíva v ustavičnom boji proti nedokonalostiam.
(Sv.František Saleský)

Zavrhnuté deti

Veľa sa diskutuje o potratoch, o detských domovoch, ale viete, ako sa tam deti dostávajú, čo také dieťa zažíva od prvého momentu svojho narodenia?

Moji priatelia, novinári ruskej televízie, mali dlho túžbu natočiť dokument o tragédii detí, ktoré boli odvrhnuté rodičmi. Poprosili ma napísať niekoľko textov pre tento dokument. Zvolil som formu listov, ktoré akoby píše odvrhnutý chlapček svojej matke, ktorú nikdy v živote nevidel. Nikdy som nebol v detskom domove, preto som sa snažil predstaviť si úplnú osamelosť, osamelosť detskej duše. V prvý deň natáčania som pochopil, že všetky moje predstavy boli príliš slabé.

Pôrodnica

Pôrodnica je veľmi protikladné miesto. Mala by byť naplnená šťastím z príchodu nových ľudí. Ale nie vždy nový život prináša radosť. Vchádzame do pôrodnice cez špeciálny vchod. Práve cez tento vchod vychádzajú „matky", ktoré po pôrode odvrhujú deti. Novorodenci sú odkázaní na štátnu starostlivosť. Či vedia tieto „mamy", čo bude s ich deťmi? Myslím si, že nie úplne. My vchádzame, vedenie pôrodnice je oboznámené s našim príchodom, vítajú nás. Cítiť strach z neznámeho... Prvá myšlienka – smutné miesto. V jednej a tej istej budove sa rodia deti a robia potraty. Ukazujú nám veľmi hrubú knihu, kde sú zapísané „matky", ktoré odvrhli deti v tejto pôrodnici. Natočiť knihu nám zakázali, pretože je tam ukrytá všetka pravda o opustených deťoch a ich „matkách".

Detská nemocnica

Odvrhnutých detí je tak veľa, že špeciálne zariadenia sú preplnené a deti najprv posielajú do detských nemocníc, kde čakajú v poradí na miesto v detskom domove. V obrovskej detskej nemocnici ideme výťahom na poschodie k zavrhnutým deťom. Detský krik. Neprestávajúci hurhaj.

Viete, prečo tam deti plačú? Celé dni sú tam sami,...malé. Ležia vo svojich postieľkach po dvoch – troch na každej nemocničnej izbe. Nikto k nim nechodí, len raz za čas zdravotná sestra, ktorá mení fľašu alebo plienky.

Zavrhnuté deti... Celý čas bez prestania plačú v nemocnici úplne zdravé deti!

V tej nemocnici je 5 izieb s opustenými deťmi rôzneho veku. Dvaja starší majú asi 2 – 3 roky. Celý deň visia na okne... V tých nemocničných izbách sú veľké okná bez záclon aj v strede ako vo väzniciach, aby bolo vidieť celý priestor. Drobci ukazujú na nás prstami, usmievajú sa, čakajú. Personál nám nie hneď dovoľuje komunikovať s deťmi. A ani oni nekomunikujú s deťmi. Oni majú prácu: prehliadky, injekcie, procedúry, papiere. A čo tieto deti? Ich netreba liečiť, ich treba milovať. Na zdravotných vysokých školách neučia milovať, ale len predpisovať. Za lásku im neplatia. Zvyčajne s týmito deťmi nemá kto a kedy chodiť na prechádzky a sú prípady, kedy počas dlhých mesiacov, ale aj rokov deti nechodia na vzduch. Len posteľ, jedlo a lieky – to je všetko, čo im patrí. Je jasné, že personál sa nechce viazať na tieto deti, pretože vtedy vzniká zodpovednosť a oni dobre vedia, aký ťažký život čaká tieto deti.

Veľmi malé dievčatko vo veku asi štyroch mesiacov hneď pochopilo, že ju môžem vziať do náručia

a začína hlasno kričať svojím zachrípnutým hlasom. Keď dosiahla svoje, hneď zmĺkla, vystiera rúčky a doširoka otvára oči. Akoby celým svojím výrazom naznačuje: „Prosím, porozprávaj sa so mnou!“ Tak by som ju aj držal na rukách, ale vedľa nás je 15 takých istých detí! Oni sú neuveriteľne trpezlivé... Prestávajú plakať v prítomnosti dospelých, pretože vedia, že to je zbytočné. Potichu sa snažia, naháňajú šmýkajúce sa fľaše s mliekom, ktoré im nikto nedrží, len ležia vedľa dieťaťa.

A tak aj mlčia a ležia vo svojich postieľkach, pretože vedia, že nikto aj tak nepríde a nepomôže. Všetko, čo čaká tieto deti – ticho, mlčanie, bolesť a beznádej.

Detský domov „Slniečko“.

Dokiaľ sa sami nedostanete do detského domova, dokiaľ svojimi očami neuvidíte tie deti, je všetko jednoduchšie. Vieme, že také deti existujú, je to hrozné, je nám ich veľmi ľúto, ale ja som im nič neurobil a nič im nedlhujem. Ale potom, keď som sa stretol s tými deťmi, napadla mi len jedna myšlienka: „Tie deti sú ale nádherné!“ A naozaj to je pravda. A už vôbec neviem, kde bol rozum tých „matiek“, keď urobili to hrozné rozhodnutie – odsúdiť svoje dieťa na život naplnený trápením. Vo všeobecnosti sú deti zdravé a plnohodnotné, usmievavé a očakávajúce komunikáciu. Hoci to je zvyčajné pre deti do jedného roka. Keď vyrastajú, dobre chápu, že nikoho v živote nemajú a to necháva svoju stopu v ich charaktere a výzore, štýle správania a aj na zdraví. Sú otvorené pre každého, kto má o ne záujem.

Videl som tieto deti. A teraz budem musieť s tým žiť... Videl som apatiu od zúfalstva, od zúfalého očakávania tepla, komunikácie, dotyku. Videl som, ako sa dospelí dobrí ľudia stávajú k takým deťom tvrdými, necitlivými a zakrývajú to „dobrom“ tých detí. Načo idú pracovať do detských domovov? Či v tomto naozaj prázdnom, nekomfortnom, osamelom detstve je menej bezpečnosti, než v darovanej nádeji, hoci sa ona môže nenaplniť a obrátiť na stratu? Život týchto detí je chránený od nádejí a strát... on je prázdny ako chodby detského domova.

Podľa mňa niet väčšieho priestupku, než zbavovať odvrhnuté deti tepla a lásky, hoci potom budú odchody a urážky. Nech budú! Nech aspoň niečo u nich bude! Pretože prázdna, osamelá existencia vedie k smrti detskej duše. Ona sa prestáva rozvíjať, cítiť, myslieť, prestáva byť ľudskou, ona vnútorne zomiera a dieťa už nič neočakáva od sveta.

Zajtra je druhý deň natáčania...odmietol som sa na ňom zúčastniť...ochorel som. Ochorel som z tragédie týchto detí. Opísať všetko, čo tam človek videl a pocítil, je nemožné! Po niekoľkých dňoch počas strihania a ozvučenia sme medzi sebou v štúdiu skoro vôbec nerozprávali. O čom tu hovoriť?

Na obrazovke predo mnou je Oľga - dievča z detského domova. Má štrnásť a je tehotná. Vo svojich štrnástich nekonala podľa rád vychovávateľov a nešla na potrat, hoci veľmi váhala. O niekoľko týždňov porodí dieťa a bude musieť nechať svoje dieťa v pôrodnici. Ona, ktorá sama trpí a žije životom odvrhnutého, privádza na svet ešte jedného nešťastného. Kruh sa uzatvára. Ale cítim obrovský rešpekt – ona zachránila život. Samozrejme, že ona neplánovala počatie tohto dieťaťa. Ale u tohoto nového človiečika bude nádej, on bude určite trpezlivo čakať na svoju novú mamu a ocka.

Gleb Chesnokov

Foto a obrázky z videa sú autorove a IRTV.

Nové posily v našich radoch

Aj tohto roku sa rozhodlo osem (desať) „odvážlivcov“ prísť medzi nás, a tak sa začať pripravovať na svoje vysnívané povolanie. Ako každý rok, aj teraz sme im položili pár otázok, aby nám prezradili niečo o sebe a o svojich túžbach dosahovať duchovné výšky:

1. Skús povedať niečo o sebe.
2. Ako hodnotíš tých pár dní, čo si tu v seminári?
3. Čo si myslíš, o čo je potrebné sa najviac usilovať, aby človek duchovne rástol a budoval vzťah s Ježišom?

Peter Duffala

1. Pochádzam z farnosti Chmeľnica, zo staroľubovianskeho dekanátu. Mám 20 rokov a 2 súrodencov. Medzi moje záľuby patrí šport, ako napr.: ping-pong, hokej, futbal, plávanie, bicyklovanie. Ďalej mojou srdcovkou sú počítače, výpočtová technika a veci s tým súvisiace. Keďže som predtým navštevoval VŠ v odbore informatika, tak všetkým ponúkam svoje služby (ak budem vedieť) ako napr. : opravy, montáž... (HE, HE). Z cudzích jazykov ovládam Deutsche Sprache (Muttrersprache II.), english language – pasive a ten svoj. Rád si pozriem dobrý film a z hudby počúvam skoro všetko, ale ... (okrem rapu a hip – hopu)! Z kníh mám najradšej náboženskú literatúru. Som veselý srandista, ochotne pomôžem a ... viac sa dozviete, keď sa stretneme. Teším sa.

2. Tých pár dní hodnotím veľmi pozitívne. Je tu cítiť úžasný pokoj, ktorý vonkajšiemu svetu veľmi chýba. Najviac sa mi páči rodinné spoločenstvo, ktoré všetci svojou snahou a láskou vytvárame.

3. Pre každý vzťah je dôležitá komunikácia. Bez nej to nejde. Teda pre rast nášho ducha je potrebná úprimná modlitba, od srdca. Ďalej dobrý vzťah musí byť založený na obete. V neposlednom rade je dôležité stretnutie – teda časté sväté prijímanie. Myslím, že to sú jedny z najdôležitejších pilierov duchovného rastu a vzťahu s Ježišom Kristom.

Štefan Belko

1. Pochádzam z Liptovskej Štiavnice. Vyštudoval som na gymnáziu a 2 roky som študoval enviromentalistiku na PRIF UK v Bratislave. Mám 4 súrodencov – 2 bratov a 2 sestry. Medzi moje záľuby patrí fotografovanie, čítanie a trochu sa učím hrať na gitare. Zo športov ma baví cyklistika, turistika, lyžovanie, ale zahrám si aj futbal. Samozrejme ako správny spišský seminarista mám aj horolezeckú výstroj, takže v poslednom čase ma začína baviť aj horolezectvo. Veľmi rád chodím do prírody, aj keď len tak na prechádzku, pretože v nej nachádzam pokoj, ktorý sa dnes hľadá veľmi ťažko.

2. V seminári sa cítim dobre. Chvíľu mi síce trvalo, kým som si zvykol na presný režim dňa, pretože na internáte v Bratislave to bolo úplne inak. Ale vďaka kamarátom, ktorých tu mám, tá zmena nebola až taká dramatická.

3. Myslím si, že veľmi dôležitá je pokora, pretože Boh pokornému dáva svoju milosť... Tiež je potrebné usilovať sa o čo najsústredenejšie prežívanie svätej omše a rozjímaním nad Božím slovom poznávať, čo odo mňa Boh chce. Netreba zabúdať ani na život v spoločenstve s ostatnými, pretože v každom z nás je prítomný Boh a bez budovania vzťahov so spolubratmi, by som si asi vzťah s Ježišom nevybudoval.

Ján Hudáček

1. Som z Lendaku, kde je dôležité hľadať ma pod týmito heslami: „Trenčín, Od Miša, Od Džikiégo alebo Vieřin z Kasteľa“. Gymnázium som vyštudoval v ďalekom Šaštíne, ale cestu vlakom domov, ktorú mám zadarmo, som nikdy nezanedbával. Tak okrem prírody mám ešte zvláštny koníček – pohyb. Alebo opačne povedané, okrem horizontálnych presunov milujem aj vertikálne, najmä v Belianskych Tatrách. V podobnej osi som presedlal z jednej vysokej školy na ešte vyššiu, keď som pochopil, že lekár tela a duše môže byť len kňaz.

2. Sú to dni mojej radosti, privilegované dni, kedy môžem byť blízko s Ježišom a jeho najužšou rodinou. Sú to tiež chvíle, kedy si každý z nás buduje osobný program paralelne s bohatým a premenlivým režimom dňa.

3. Cirkev nás k prameňom svätosti privádza každý deň a Mária nás na tejto ceste neprestajne sprevádza. Nie je preto nič dôležitejšie, alebo jednoduchšie, ako sa oddať úplne a celý Bohu, s jeho pevnou podporou a istou pomocou.

Peter Gaži

1. Tak volám sa Peťo a mám priezvisko Gaži, bez dĺžňa! To píšem preto, lebo niekto mi ho píše. Študujem za košickú arcidiecézu, sranda, že na Spiši. No a je veľa otázok v celom seminári, že či som Róm, no tak som a viem aj plynule po rómsky rozprávať. No mám starých rodičov „bielych“, takže nie som ani farby „čistého“ Róma. Niektorí hovoria, že som Španiel a iní zase opálený Talian. Som z dediny Valaliky, ktorá je južne od Košíc, ale po maďarsky neviem.

2. Tých pár dní preletelo rýchlo. Ani som sa nenazdal a už je tu október a to ešte uvidím, ako bude čas letieť pred skúškami. Inak je tu dobre, som rád, že môžem študovať na Spišskej Kapitule.

3. Budovať vzťah s Kristom, to nie je ľahké. Človek musí mať pevný základ pri budovaní tohto vzťahu. To je ako s budovou, ktorá tiež musí mať pevný základ, inak sa rozpadne. Je potrebné ísť malými a pevnými krokmi vpred ku Kristovi. Tehly tohto vzťahu by mali tvoriť: modlitba, rozjímanie, ale aj ticho, ktoré je potrebné v tejto dobe. No nestačí len to duchovné, je potrebné aj všímať si ľudí okolo seba. Čo mám z toho, keď sa nábožne modlím, ale pritom obchádzam svojho blížneho, ktorý potrebuje pomoc. Teda je potrebné usilovať sa o budovanie a upevňovanie vzťahu s Kristom, ale aj o pomoc a lásku k blížnemu.

Martin Zummer

1. Pochádzam z obce Vrbov, ležiacej blízko Kežmarku. Mám piatich súrodencov. Spolu s rodičmi bývame v rodinnom dome so záhradou a menším hospodárstvom, takže práce je vždy dosť. Čo sa týka záľub, mám veľmi rád prírodu a turistiku.

2. Tých niekoľko týždňov hodnotím vcelku dobre. Viac či menej som si už zvykol na všetko: na ranné vstávanie, rozjímanie, duktora a aj služby v myčke... Takisto sa učím budovať dobré vzťahy so spolubratmi.

3. Myslím, že dôležité je najmä budovať v sebe úprimnosť a priamosť vo vzťahu k iným, a tým aj k samotnému Ježišovi.

Lukáš Fejerčák

1. Pochádzam z malého mesta pod Tatrami, teda z Kežmarku. Mojími patrónmi sú sv. Lukáš evanjelista, sv. páter Pio a okrem nich medzi mojich obľúbených svätcov patrí aj sv. František z Assisi a sv. Ján Kapistránsky. Medzi moje záľuby patrí samozrejme futbal, ale

vo všeobecnosti každý kolektívny šport (basketbal, hokej), či dokonca stolný tenis. Zvláštnou zaujímavosťou je, a to som sa dozvedel len nedávno, že som najmladší seminarista. Druhý najmladší je odo mňa takmer o rok starší. Vyštudoval som na gymnáziu v Kežmarku. Ale nie, nie som nijaký „kockáč". Radšej trávim čas na ihrisku ako za knihami (v dobrom slova zmysle).

2. Za tých pár dní, čo som tu, som si už pomaly zvykol na systém aj na seminársky poriadok. Úplne super je tu strava. To som fakt nečakal. No vo všeobecnosti sa tu zatiaľ cítim dobre. Aj prednášky sa dajú zvládať. Uvidíme, keď budú skúšky. Čo sa týka seminaristov, tak som sa zatiaľ stretol len s pozitívami. Takže je tu zatiaľ super.

3. Samozrejme veľmi dôležitá je modlitba. Komunikovať s Bohom takmer neustále. Povedať mu všetko, čo ma trápi a úplne dôverovať. Pri modlitbe je veľmi dôležitá sústredenosť. Niekedy je dobre pri modlitbe nechať hovoriť aj Boha. Čiže modlitba nemusí byť stále o tom, že stále hovorím, ale aj sa trochu stíšiť a počúvať. Je dôležité uvedomiť si, že Ježiš je stále so mnou. Sviatosti Eucharistie a zmierenie, by mali byť opornými bodmi života v seminári.

Milan Valušiak

1. Narodil som sa v mestečku Ružomberok, kde som prežil aj prekrásne detstvo v kruhu mojej najbližšej rodiny a priateľov. Veľa času sme spolu strávili na výletoch v prírode a v nedeľu vzájomnými návštevami rodiny. Študoval som v Ružomberku a Žiline. Po ukončení štúdia som chvíľu pracoval, no neustála túžba po Pánu Bohu ma po rôznych životných cestách a cestičkách priviedla až sem. Môj patrón je sv. František z Assisi.

2. Rád by som pochválil prednášky a prednášajúcich. Učíme sa tu veľmi zaujímavé veci, ktoré ma oslovili a zaujali. Pravidelný režim v seminári je blahodarný pre ľudský organizmus a máme tu výbornú stravu. Potešila ma tiež možnosť zúčastňovať sa na rôznych kultúrnych podujatiach. No na druhej strane myslím, že je tu trochu veľa dievčat a návštevníkov, vzhľadom na seminár. No a naša telocvičňa je vo voľnom čase často obsadená neseminaristami.

3. Dôležité je otvoriť hĺbku svojho srdca pred Pánom Ježišom a to v bôľoch aj v radostiach. Nechať sa uzdraviť a prežiariť jeho láskou a ponúknuť ju každému ďalej bez hraníc.

Marek Jamrich

1. Som pokračovateľom tradície farnosti Hubová. Pochádzam z jej filiálky Ľubochňa. Vyštudoval som obchodnú akadémiu v Ružomberku. Okrem brata Dominika, ktorý tu študuje, mám ešte 3 bratov a 2 sestry. Mám rád umenie, šport a liturgiku.

2. Tých pár dní hodnotím veľmi dobre. Je tu výborné spoločenstvo bratov a mnohí sú mi povzbudením.

3. Myslím si, že je potrebné usilovať sa o osobnú svätosť a nasledovanie evanjelia. Tak isto je potrebné často hovoriť s Ježišom...

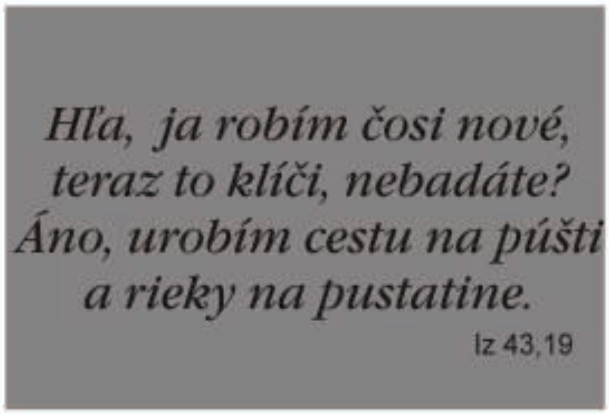

Stránku pripravili : Ján Dubecký, Matúš Reiner a Martin Pasiar

JOZEF BÉLIK (1757-1847)

Narodil sa 1. decembra 1757 v Dežericiach v zemianskej rodine. Gymnázium absolvoval v Ostrihome, filozofické a teologické štúdia v Trnave a Budíne. V kňazskej formácii pokračoval na Pazmáneu vo Viedni, kde získal v roku 1781 titul doktor teológie. Po ukončení štúdii bol istý čas kaplánom v chorvátskom Dubrovníku a v Dvoroch nad Žitavou.

Bélik sa už počas štúdií dostal pod vplyv osvietenských ideí, s ktorými otvorene sympatizoval. Veľmi citlivo vnímal atmosféru Slovenského národného obrodenia a radikálne reformy osvietenských panovníkov. Až do konca života patril k podporovateľom ekumenizmu.

Radikálne reformy poškodzovali Cirkev, kvôli čomu sa cisár dostal do sporu s pápežom. Jozef II. netolerantne zrušil aj väčšinu uhorských kláštorov a rehoľné spoločnosti. Zriadil štyri štátne semináre a zrušil semináre v Rožňave, na Spiši a v Banskej Bystrici, kde len nedávno vznikli. Namiesto nich vznikol štátny seminár na bratislavskom hrade v roku 1782. Tento seminár bol určený pre celé Slovensko a severnú časť Maďarska. S týmto seminárom sa v dejinách Slovenska spojili počiatky pôsobenia bernolákovcov a prvá kodifikácia slovenského jazyka. Prvým prefektom generálneho seminára v Bratislave bol Jozef Bélik. Mal dvadsaťšesť rokov. V neskoršom období pôsobí ako profesor morálky a od roku 1790 až do zániku seminára zasa ako vicerektor.

Po smrti Jozefa II. (1790), brat Leopold II., zrušil jozefínske semináre a Jozef Bélik sa stal farárom v katolicko-kalvínskej obci Žihárec pri Šali, kde bol deväťnásť rokov a od roku 1808 pôsobil aj ako dekan šalianskeho dištriktu.

Dekanom a farárom bol iba do roku 1809, keď ho ostrihomský arcibiskup vymenoval za kanonika svätoštefanskej kapituly, na čele ktorej stál Alexander Rudnay. Ostrihom bol vtedy centrom vyššieho katolíckeho školstva. Bélik sa stal mecénom duchovnej obnovy univerzitného prostredia a národnej literárnej tvorby mladých bernolákovcov.

Od roku 1811 až do roku 1820 bol rektorom veľkého kňazského seminára v Pešti, s titulom titulárneho monostorského opáta.

Krátko po vymenovaní Rudnaya za ostrihomského arcibiskupa, Jozef Bélik sa stal prepoštom ostrihomskej kapituly. Podľa zvyku bol prepošt zároveň aj ostrihomským vikárom. Počas jeho funkcie bol členom ostrihomskej kapituly aj Juraj Palkovič, ktorý preložil Sv. Písmo do bernolákovčiny. Keď v roku 1820 Alexander Rudnay na žiadosť panovníka preniesol sídlo arcibiskupstva z Ostrihomu späť do Trnavy, Bélik odišiel spolu s ním a stal sa osobným tajomníkom a poradcom arcibiskupa na Slovensku. Ako vikár a poradca arcibiskupa sa venoval zlepšeniu katolíckeho školstva, vydávaniu náboženskej literatúry a reorganizovaniu kňazského štúdia v Uhorsku. V roku 1821 bol vymenovaný za pharijskeho titulárneho biskupa. V roku 1822 koordinoval celouhorskú cirkevnú synodu, kde navrhoval, aby sa v seminároch venovala väčšia pozornosť štúdiu filozofie, a aby biskupi dbali na výber chovancov, profesorov a predstavených seminára.

Lev XII. ho v roku 1823 vymenoval za spišského biskupa. Diecéza bola v tom čase už dva roky vakantná. Bélik bol vysvätený na biskupa v januári 1824 a 2. februára bol inštalovaný do úradu. Mal vtedy šesťdesiatpäť rokov a od vzniku diecézy v roku 1776 bol piatym spišským biskupom.

Biskup sa v politike neangažoval a nevstupoval do národnostných sporov. Hoci bol presvedčeným Slovákom a nadšeným bernolákovcom, bol národne tolerantný. Pokračoval v dokončení a zabezpečení učiteľského ústavu, ktorý založil jeho predchodca, biskup Ladislav Pyrker. V Učiteľskom ústave na Spišskej Kapitule sa vďaka Bélikovi vyučovalo po slovensky aj po roku 1840, hoci v úradnom styku a administratíve Spišská stolica už podľahla tlaku maďarizácie.

Pán biskup Bélik sa preslávil dôkladnými kanonickými vizitáciami. Ponavštevoval všetky farnosti a vykonal podrobný zápis o cirkevnom majetku a stave farností diecézy. Bol príkladom katolíckeho sociálneho hnutia, ktoré sa v tom čase šírilo v celej Európe. Bol členom Spolku milovníkov reči a literatúry slovenskej a Slovenského učeného tovarišstva. V roku 1838 vydal v Levoči spevník Fialka.

Známe staviteľské aktivity biskupa Bélika sa týkali najmä pätnástich kostolov v Spišskej diecéze – Oravský Podzámok, Habovka, Liptovská Kokava, Liptovská Lužná, Valaská Dubová, Hrboltová, Svätý Kríž, Ždiar, Spišská Teplica, Štrba, Lechnica, Spišské Podhradie, Jablonov, Kravany a kaplnka v rezidencii v Spišskom Štiavniku.

Biskup, ThDr. Jozef Bélik, zomrel 5. marca 1847 na Spišskej Kapitule vo veku osemdesiatdeväť rokov a je pochovaný v kostole v Jablonove.

Peter Olexák

upravil Lukáš Tkáč

Včera som našiel vo svojej izbe pavúka. S krásnou, dokonalo harmonickou pavučinkou, ktorá mi už na prvý pohľad pripomínala zenové záhrady v Japonsku. Nemám rád pavúky a hoci nezvyknem zabíjať čokoľvek živé, najprv ma napadlo zbaviť sa ho. No zaujal ma svojím pavúčim zenzáhradným umením a pokojom, ktorý priam sršal z jeho meditačnej polohy, pokojom a harmóniou, ktorá sa z môjho života v posledných dňoch kamsi stratila. Aspoň mi bude robiť spoločnosť. Sadol som si zo skríženými nohami na zem a pozoroval ho. Neviem, či si ma všimol, vyzeral ako mystik naplno ponorený v Bohu. Pokoj a ticho.

Čas plynul a ja som v tom tichu začal zabúdať na hromadiace sa povinnosti. Už ma nezaujímal stôl plný kníh, skrípt a referátov, ktoré som chcel dopísať. Začal som načúvať malému učiteľovi duchovného života. Potom začal pavúk pracovať. Pracoval pomaly a rozvážne, myslím, že opravoval vlákna pavučiny. Tie som krátko predtým nechtiac pokropil vodou a teraz na strieborných rozprávkových vláknach v posledných zvyškoch strácajúceho sa svetla žiarili dve kvapky vody. Malý lovec slnka pracoval a z jeho práce pramenila uzdravujúca harmónia.

Po asi dvadsiatich minútach prestal a trpezlivo ďalej čakal na otvorenú Božiu ruku, ktorá nasycuje všetko živé. Ticho bolo naplnené jeho modlitbou, ktorá spočívala v odovzdanom čakaní na Božiu starostlivosť, modlitbou, ktorá bola na rozdiel od tej mojej dnešnej, pokorná a oddaná.

Pán nám občas dá v živote zvláštne okamihy, magické chvíle, v ktorých akoby sme hľadeli do iného sveta, no v skutočnosti sa práve vtedy prebúdzame do skutočného života. Je to okamih, niekedy len sekunda, keď sa nám dáva vidieť Boh. Ja som v tej chvíli mal pocit, akoby som už už mal pochopiť učenie svätého Jána z Kríža. Pavúk s krížom na chrbte určite nebol on, na reinkarnáciu neverím. No možno nie som prvý, koho sa matka inšpirácia dotkla skrze malého múdreho pavúčika. Čas plynul a obaja sme mlčali.

Chodbami zaznel ostrý zvuk zvonca. Pozorujem pavúka a čakám na jeho reakciu. Nič. Buď je hluchý ako poleno, alebo ako starý pánko, ktorého stretávam na autobusovej zastávke, alebo tento nepríjemný vyrušujúci zvuk nie je natoľko dôležitý, aby narušil jeho život. Aspoň nejaké vibrácie by však mal vnímať, podľa toho mála, čo o pavúkoch viem. Takže skôr to druhé. Ďalšia lekcia.

Naďalej ignorujem zvonec vyzývajúci ma do kaplnky na spoločnú modlitbu. Dnes večer nie. Dnes večer je moja spása viazaná na zenového pavúka. Viem, že učitelia duchovného života by to ťažko schválili, no Boh našťastie nie je povinný čítať ich traktáty. A tak len dlho do noci sedím a učím sa od zenového pavúka.

Neviem kto si, Pane.

Neviem kto si, Pane,
navzdory všetkému, čo ma naučili,
múdre definície a pojmy
maličké v hlavách maličkých ľudí.

Neviem kto si, Pane,
no srdce mi horí, keď k nemu hovoríš,
šepot vánku i burácanie mora
je tvoj hlas.

Neviem kto si, Pane,
môj dych a môj život, brat a priateľ,
moja láska
a nemôžem ťa objať.

Neviem kto si, Pane,
no často hľadím do tmavých nocí,
márne sa snažím zaspať,
cítim ako mi utieraš slzy, keď srdce ma bolí.

Neviem kto si, Pane,
moja myseľ ťa nemôže zadržať,
no túžba ma spaľuje
a nenásytná duša chce z teba piť.

Neviem kto si, Pane,
no srdce mi hovorí, že si Láska,
objím ma, keď milujem,
ako kvapku nekonečný nehy oceán.

Marek Ondra

HOVOR PANE
tvoj sluha počúva

Počuť hlas Pána je v dnešnej dobe veľmi ťažké. Keď čítame Sväté písmo a počúvame o mnohých prorokoch, ktorým zaznelo Pánovo slovo, zdá sa nám to mnohokrát až neuveriteľné. Môže Boh aj dnes hovoriť ľuďom dvadsiateho prvého storočia? Netúžili ste niekedy aby Boh s vami hovoril, aby vám zjavil svoju vôľu? Človek tu na zemi občas prežíva chvíle samoty, kedy sa cíti akoby Boh na neho zabudol. Chce niekedy prelomiť bariéru mlčania, tú priepasť ktorá ich oddeľuje. Boh môže hovoriť aj k nám. Vyžaduje si to čas a sústredenosť. Príkladom nám môže byť prorok Eliáš, ktorý pôsobil v Izraelskom kráľovstve. V tomto čase Izrael bojoval o svoju identitu o identitu Božieho ľudu. Po rozdelení Dávidovho kráľovstva na južné júdske a severné izraelské. V severnom kráľovstve sa vystriedalo niekoľko dynastií. Medzi izraelskými kráľmi vyniká Achab, človek ktorý sa bál o svoje postavenie. Aby zaistil svojej krajine pokoj, vzal si za ženu týrsku princeznú Jezabel. S ňou prišlo do krajiny aj modlárstvo a úcta k Bálovi. V tomto čase vystupuje prorok Eliáš, ako jediný obranca viery v pravého Boha. Po zázraku na hore Karmel, kde Boh ukázal svoju silu, dal Eliáš pozabíjať Bálových prorokov. Musel však utekať pred zlobou Jezabel, ktorá ho chcela zabiť. Eliáš sa bál Jezabelinej pomsty, preto utekal. Cesta bola náročná a vyčerpávajúca. Eliáš už nevládal ďalej, preto si ľahol pod borievku a žiadal si zomrieť. Boh mu udeľuje silu pomocou spánku a chleba. Eliáš posilnený týmto pokrmom putuje štyridsať dní a štyridsať nocí k Božiemu vrchu Horeb. Tu má Eliáš zážitok s Pánom. Prichádza silný vietor, oheň a zemetrasenie. Boh však nie je v týchto živloch. On prichádza v jemnom lahodnom vánku aby posilnil Eliáša a zjavil mu jeho ďalšie poslanie. Nepodobám sa i ja mnohokrát na Eliáša? Prichádzajú situácie, keď už nevládzem. Cítim sa bezmocný a slabý. Boh mi však prichádza na pomoc, dáva mi svoje telo a ponúka mi svoju ochranu. Mám si uvedomiť, že Boh je neustále so mnou. Hovorí v tichu, aby som ho počul, musím vystúpiť na pomyselný vrch. Vrch, kde stratím všetko, aby som to napokon našiel v Bohu. Vrch, kde musím prežiť krízu svojej existencie. Tu my i Boh zjaví svoju cestu. Tu my Boh ukáže východisko zo situácie, ktorá sa mi zdala bezvýchodisková. Stačí, aby som mu dôveroval.

Spisovateľka Haskinsová opisuje človeka, ktorý prežíva strach a hľadá istotu. Tento človek prosí skúseného učiteľa: „Daj mi svetlo, aby som mohol bezpečne vojsť do nepoznaného.“ A on odpovedá: „Vojdi do tmy a vlož svoju ruku do Božej. To bude pre teba lepšie ako svetlo a bezpečnejšie ako známa cesta.“

Preto sa neboj vložiť svoju ruku do Jeho. On ťa povedie.

Jozef Surovček

NIEJE TÁBOR

Letné prázdniny sú časom, kedy sa zvykne organizovať kopa všelijakých táborov. Sú to chvíle oddychu a zábavy pre deti, ale niekedy riadna „zaberačka“ pre organizátorov a animátorov. Tak aj hŕstka bohoslovcov, ale aj animátorov „zvonku“, ktorí nám pomáhali, zorganizovali jeden taký tábor pre deti z Dobrej Vôle, Žehry, Spišského Podhradia, Krížovej Vsi a Lomničky. Podľa zloženia týchto „obcí“ myslím, že každý pochopil, že išlo o rómsky tábor. Uskutočnil sa koncom augusta v DCVČ vo Važci. Po nejakých tých skúsenostiach, ktoré sme mali, každý už na začiatku vedel, že akékoľvek didaktické metódy, či postupy z bežných učební sú v tomto prípade nie vždy použiteľné. Špeciálne zloženie si vyžaduje aj špeciálny prístup. Tu bolo skôr potrebné, aby animátor mal obrovskú dávku trpezlivosti, misijného ducha vyznačujúceho sa flexibilitou a originálnosťou. Program bol „pevne“ stanovený a nefigurovalo v ňom počas dňa ani kúsok voľna. To by ani nebolo možné, lebo dať deťom voľný čas, by znamenalo dať im priestor pre nudu, a z nudy väčšinou vznikajú tie najväčšie zbojstvá... Takže program dňa bol úplne nabitý, čo bolo náročné aj pre animátorov... Proste klasika – večer neskoro ísť spať a ráno skoro vstávať, cez deň naplno makať a večer zase neskoro ísť spať... :), teda neustále byť s deťmi. Tábor sa niesol v duchu svätého ruženca, kedy sa každý deň preberali tajomstvá jedného ruženca. Pravda okrem duchovného programu (sv. omša, prednášky, sv. spoveď, adorácia, modlitba) nechýbali ani rôzne hry a súťaže, výlet, opekačka, upratovanie, piesne, workshopy... „Práca“ to síce bola únavná, no zažili sme aj kopec srandy. Myslím, že málokde môže človek počuť hlášku typu: „Teraz tu bude mentálne ticho!“ (dotyčný chcel pravdepodobne povedať totálne ticho), alebo: „To keď vyjdeme na tú Tatru, ta nespadneme dolu?“...

AKO TÁBOR

Alebo pri futbale, ak nás niekto pýtal prihrávku, boli sme označení rôznymi titulmi od pán bohoslovec, cez pán diakon, pán farár až po najvyšší stupeň, ktorým bolo: "Pán dekan, prihrajte!" Taktiež sa chlapcom podarilo z výroku Dominika Sávia – „Radšej zomrieť, ako zhrešiť!", urobiť skrátenú formu: „Radšej zhrešiť" (všetko to pravda mysleli v dobrom, len si neuvedomili, že to poplietli).

Teda taký tábor sa nemusí brať len ako povinnosť, či námaha, ale aj ako príležitosť získať nové skúsenosti a zažiť kopu zábavy.

Hoci s deťmi sa pracuje najlepšie, lebo si najlepšie zvyknú na čosi nové, rýchlejšie sa čosi naučia, predsa ide o mravčiu prácu, ktorá sa netýka jednej ale istotne viacerých generácii, s ktorými je potrebné kúsok po kúsku neustále robiť. Veď dom ktorý sa rýchlo stavia, aj rýchlo padá... Samozrejme každý z nás si uvedomoval, že nejakým tým jedným táborom sme neurobili neviem akú osvetu. No veríme, že to, na čo sme my nestačili, dokončí Boh.

Na záver by som chcel povzbudiť odvážlivcov, ktorí by mali chuť zažiť niečo podobné, aby sa dostatočne skoro ozvali a mohli tak absolvovať špecialne prípravné školenia:).

„Čokoľvek ste urobili jednému z týchto mojich najmenších bratov, mne ste urobili."

Mt 25, 40

Matúš Reiner

Nájsť pokoj v duši je také jednoduché

Hovorí sa, že všetko má svoj čas, možno práve preto muselo uplynúť 55 rokov, aby sa tanečník stal mníchom. Vtedy jeho rozhodnutie nie všetci jednoznačne prijali. Niektorí sa smiali a boli prekvapení, a niektorí si pomysleli, že je to len vtip. Málokto uveril, že pre každého hriešnika nikdy nie je neskoro uveriť, pokajať sa a zamilovať si Boha...

Už viac ako desať rokov som nedostal správy od môjho priateľa – mnícha Timoteja. Vtedy som mal dvanásť rokov a namiesto dopisovania s pioniermi z iných socialistických krajín, som si písal s pravoslávnym mníchom z gréckeho ostrova Patmos. Človek, ktorého som nikdy nevidel, ma svojimi listami a povzbudeniami viedol vo viere. Vtedy bolo ťažké kúpiť náboženskú literatúru, preto niektoré grécke pravoslávne kláštory na vlastné náklady vydávali pravoslávnu duchovnú literatúru a posielali ju do Sovietského zväzu. Vďaka pravoslávnému kňazovi som tieto knihy dostával i ja, ale najviac som sa tešil krátkemu, ale objemnému listu od otca Timoteja. Predstavoval som si ho: mních s mäkkučkou striebornou šedivosťou v brade a v obočí, prisadol si na lavičku, aby si oddýchol od horúčavy v tieni košatých južných stromov...

Po strávení niekoľkých rokov na Slovensku som zatúžil nájsť môjho vzdialeného duchovného vodcu. Napísal som mu podrobný list o mojej životnej ceste. Pár dní dozadu prišiel list od otca Timoteja na moju ruskú adresu. Po mnohých rokoch, teraz, po prečítaní histórie jeho života, nemohol som sa s vami o to nepodeliť...

Jeho dom a chrám, zliaté do celku, stoja na vrchole kopca, nad vysokým brehom – a za ním je more a modrajúci sa horizont. On – bývalý tanečník – bol známym v Grécku a v mnohých hlavných mestách Európy. Tancoval grécke, španielske, cigánske, africké a ruské tance. Vo filme „Kleopatra“ s Elizabeth Taylor hral úlohu ázijského kráľa.

Narodil sa v roku 1927 na ostrove Samos. Otec bol námorníkom a matka vychovávala sedem detí. Stále chodila v čiernom oblečení, v jej izbe bolo veľa ikon a vždy horela svieca. Keď mala čas, v rukách preberala zrnká hovoriac: „Pane Ježišu, spas nás; Pane Ježišu, odpusť nám“.

„Krstili ma ako novorodenca. Miloval som Boha, ale nikdy som nebol vedľa neho. Prechádzajúc vedľa chrámu som sa žehnal, ale skoro nikdy som doň nevkročil; modlil som sa pred jedlom len preto, že to robila moja mamka. Myslím si, že láska mojej mamy k Bohu, zohrala veľkú úlohu v celom mojom živote. Ona akoby zasiala v mojej duši semienko lásky, ale vzišlo oveľa neskôr. Veľmi ľutujem, že mamka nie je so mnou, ale ona hľadí z neba a teší sa zo mňa“.

Po maminej smrti, v roku 1940, Timotej ostal sám so sestrou. Ona mu nahradila matku. Počas ťažkých rokov druhej svetovej vojny ľudia zomierali rovno na uliciach. Každý deň po uliciach Atén prechádzal voz, ktorý namiesto odpadkov zbieral mŕtvoly a zvážal ich do spoločného hrobu. V jeden deň na ulici zabili nemeckého dôstojníka a Timotej bol blízko miesta činu. Nemeckí vojaci, aby sa pomstili, chytali všetkých chodcov, jedným z nich bol aj on... Tak bol v trinástich rokoch vyvezený do táborov v Rakúsku. „Viezli nás ako dobytok. Doteraz si pamätám zvuk sirény a padajúcich bômb, ktoré mierili do nášho vlaku. Ale prežil som len preto, že to chcel Boh“.

Počas celých piatich rokov príbuzní nemali žiadne správy od chlapca a mysleli si, že ho už nikdy neuvidia. Avšak v roku 1944 sa vrátil do svojej otčiny. Práve po vojne, aby pomohol svojej rodine, začal sa zaoberať tancami. Timoteja prijali do školy profesionálneho baletu a súčasne pracoval ako kabaretný tanečník. Vtedy mal devätnásť rokov. Práve vtedy sa začína jeho kariéra tanečníka: Irak, Irán, Egypt, Sýria, Turecko, Európa a Amerika. Celá duša a myseľ bola venovaná len práci. Po mnohých rokoch úspešnej práce sa stal riaditeľom agentúry, ktorá pomáhala mnohým za-

činajúcim talentom.

„Dvadsapäť rokov dozadu zomrela moja sestra a zostal som sám. Pamätám sa, začínal Veľký týždeň. Vrátil som sa domov po zádušnej omši za sestru. Doma akoby ma nejaká sila postrčila do sestrinej izby. Vošiel som a cítil som len chvenie svojich nôh. Kľakol som na kolená pred ikonou Matky Božej a začal som sa modliť. Všetko, čo som vedel – Otče náš. Vtedy som vzal modlitebnú knižku svojej sestry a začal som čítať všetko za radom. Slzy sa liali z mojich očí a nevidel som riadky, ani som nemohol čítať, vtedy začala hovoriť moja duša. Zachytil ma pred tým nepoznaný pocit. Pre mňa bol natoľko neznámy, až som si myslel, že to nie som ja. Nemohol som pochopiť, čo sa so mnou deje. V tom momente celý môj život so všetkými mojimi hriechmi prebiehal predo mnou. Spomenul som si, že som už 25 rokov nebol na prijímaní. Vnútorný hlas mi hovoril, že musím k nemu pristúpiť. Ale ako? Moja matka mi vždy hovorila: „Človek, ktorý ide na prijímanie bez spovede, spaľuje seba samého!“ Strach a úcta k Bohu mi nedovolili pristúpiť k sviatostiam...

Ja som zvolal k Najvyššiemu: „Pane môj, ukáž mi svoj znamenie, že mi odpúšťaš moje hriechy a dovoľuješ mi pristúpiť k prijímaniu tvojho Tela a Krvi“. Odišiel som z izby, umyl som si tvár, aby mi bolo ľahšie. Keď som opäť otvoril dvere do sestrinej izby, uvidel som, že biele steny sa stali bledo modrými a všade na nich boli zavesené kríže, ktoré tam pred tým neboli. Pomyslel som si, že sa mi to iba zdá a zatvoril som dvere. O niekoľko minút som ich otvoril a uvidel som to isté. To bolo Znamenie! Bol som taký vyčerpaný, že som si musel ľahnúť. Pocítil som, akoby zo mňa vytekala krv a život odchádzal spolu s ňou. Po pár minútach som prestal cítiť seba samého, akoby som bol umrel. A vtedy som videl svetlo! Veľké svetlo! Nič podobné som nikdy v živote nevidel. Ležal som s otvorenými očami, svetlo pomaly odchádzalo a život sa vracal do môjho hriešneho tela. Po tom som pocítil pokoj v duši a zaspal spánkom batoľaťa. Na ďalší deň som sa vyspovedal a prijal sväté prijímanie“. *Od toho dňa sa začal život iného človeka – pravoslávneho kresťana.*

Po videní Timotej začal chápať, že práca, agentúra ho už viacej nezaujíma, prestal odpovedať na telefóny. „Jediné, po čo som v tom momente túžil bolo pochopiť, čo sa so mnou deje a stať sa bližším k Bohu...“

„Neskoršie, pri čítaní sv. Písma som počul hlas: „Zanechaj všetko a choď na Patmos“. *Timotej sa rozhodol navštíviť ostrov. Vedel, že je tam posvätná jaskyňa apoštola Jána, ktorý v nej zapisoval Apokalypsu. Na Patmos išiel spolu s priateľom.* „Počas liturgie v kláštore sv. Jána počul som ten istý vnútorný hlas: „Postav tu chrám a dom“.

Na Patmose povedal o všetkom, čo sa stalo a o svojom predchádzajúcom živote opátovi Isidorovi. „Poprosil som o miesto na stavbu chrámu, ale nemohli mi hneď odpovedať, pretože o tom rozhoduje rada starších. Musel som čakať, odišiel som do Atén s presvedčením, že na ostrov sa skoro vrátim. Priateľom som povedal, že aj keď mi odmietnu stavbu, aj tak sa tam usadím“.

V Aténach začal rozpredávať svoje príborníky, striebro, nábytok a koberce. Ale na stavbu chrámu peniaze nestačili a on musel predať svoj dom. Po nejakom čase prišiel list: Rada starších požehnala postaviť chrám a kláštor ponúkol svoju pomoc. „Ale Pán mi rozkázal postaviť chrám za svoje peniaze. Odmietol som pomoc kláštora a s Božou pomocou som postavil chrám za osem mesiacov. Na Vianoce som zložil večné sľuby v kláštore“.

Viedol skoro dokonalý život. Robil to, čo chcel. „Ale len ja som si to tak myslel. Skutočne bol môj život naplnený vzrušeniami, horkosťou a problémami. Od toho okamihu, ako som našiel Boha, som išiel za ním, aby som žil, aby odišli horkosť a problémy. Všetky ťažkosti v mojom živote, všetky prekážky, choroby – prešli a zabudli, ale práve tak rozhodol Najvyšší. Chvála Bohu!

Niekedy by som tak rád videl v chráme zapálenú pútnickú sviecu, ako znak, že na mňa nezabudli. Teraz nemám nič okrem môjho kostolíka a zopár izieb pri ňom, viacej nepotrebujem. Ja som pustovník. Každý deň opakujem Bohu slová vďačnosti, že všetko sa v mojom živote stalo práve tak. Boh je v každom z nás, aj ja ho cítim každou bunkou svojho tela. Som naozaj šťastný. Veď je tak jednoduché nájsť pokoj v duši. Ľudia všetko komplikujú, náhlia sa, utekajú. Hľadajú šťastie, ale ono je vedľa nás“.

Ja, Ján, váš brat a spoločník v súžení, v kráľovstve i vo vytrvalosti v Ježišovi, bol som pre Božie slovo a Ježišovo svedectvo na ostrove, ktorý sa volá Patmos (Zjv 1, 9).

Gleb Chesnokov

Primičný obrázok

Aj storočnými dubmi môže víchor zalomcovať tak, že v mohutných vetvách až zapraská... .

Keď otec Václav pri vysviacke za kňaza stával zo zeme, na ktorej v belostnej albe ležal pred hlavným oltárom katedrály, hovoril si v srdci: „Spasiteľu, chcem byť dubom, ktorý nespadne!“ Pred jeho očami sa zjavila rodná chalúpka, ktorá sa krčila pod skalnatým svahom a na jeho vŕšku stálo niekoľko dubov. Mohutní velikáni s objemnými kmeňmi a úctyhodnými korunami... . To boli jeho starí známi. Celé detstvo strávil pod nimi. Najmilší mu bol ten, ktorý akoby vybehol z radu smerom k chalúpke. Mal zvláštne vyrastený kmeň, kde si malý Václav urobil oltárik so sochou Panny Márie. Tam pri storočnom dube klíčili prvé semená jeho kňazského povolania. Ký div, že pri vysviacke si spomenul na svojho priateľa - storočného duba na stráni nad rodnou chalúpkou. Prosba otca Václava sa začala hneď po primíciách stávať skutočnosťou. Bol z neho kňaz - dub.

Bol skutočným útočiskom duší všade, kde pôsobil. Ako unavení vtáci priletujú do košatej koruny duba, aby si odpočinuli, tak srdce mladého kňaza sa otváralo všetkým, ktorí ho potrebovali. Dub mohutnel konáre sa široko rozvetvili... .

Ale práve do širokých korún stromov víchor sa najviac opieral. Beda, keď neodpovedajú široké koruny a hlboké korene. Aj dub môže byt vyvrátený a konáre dolámané. Sú víchrice, ktoré sa preženú náhle a nečakane. Práve vtedy, keď by sa človek najradšej utiahol do ticha a pohody. Vtedy, keď obloha zdá sa byť tak kľudná a pokojná... .

Otec Václav sa tiež ocitol raz vo víre. Bolo to také nečakané, že ani on sa toho nenazdal. A bol to víchor zlý, vlastne najviac skazonosný: „Pýcha!“ Koho nečakane víchrica zastihne a včas sa neuchýli, roztočí ho ako pierko do závratnej výšky a potom s ním praští dolu, celou silou... . Aj keby to bol dub. Aj keby to bol kňaz... .

Ó, keby to bol tušil mladý kňaz z horskej chudobnej dediny, aký nepokoj si odnesie so stretnutia so spolužiakmi, s ktorými maturoval pred dvadsiatimi rokmi. Otec Václav ako študent, ktorý bol vždy prímus, ale nikdy sa tým v mysli mnoho nezaoberal. Študentská rovnosť a družnosť stierali rôznosť nadania aj úspechov na vysvedčení. Aj teraz po dvadsiatich rokoch naraz medzi svojimi kolegami, on Václav - prímus, zo všetkých najnadanejší eminentista vidí a cíti, že je na najspodnejšom rebríčku spoločenskom na tomto svete. Ako len vysoko dotiahli tí, ktorým dával kondície a pomáhal im do vyšších tried. A teraz sú z nich páni s titulmi, postavením a *príjmami, o ktorých sa otcovi Václavovi na horskej fare ani nesnívalo.*

Čo je on? Kam to dotiahol? Sedí kdesi v horskej diere, kde líšky dávajú dobrú noc! Praobyčajný farárik, prichudobný farár.

V dubovej korune začalo hrozne praskať. Bolo to prvý krát, keď aj na neho doľahla zlovestná víchrica. Otec Václav bol medzi spolužiakmi celý nesvoj, nie, žeby ním pohŕdali. Skôr, on sám v precitlivelej ctižiadosti naraz pohrdol sám so sebou, všetkým čím bol a čo vykonal.

Diabol je výborný kováč, kuje železo pokiaľ je

žeravé a tovarišov pre svoje remeslo má všade dosť. A tak, keď sa pred odchodom prechádzal otec Václav so svojím spolužiakom bankovým riaditeľom, opriadol diabol vzhliadnutú korisť sladkými a lichotivými slovami, aby Václavovu dušu strhol úplne do veternej smršti, do nepokoja a poblúdenia.

„Václav, začal bankový riaditeľ, nehnevaj sa, ale poviem ti úprimnú pravdu, teba je v tom zapadákove škoda. Si zakopaný talent! A tak málo si ťa tie cirkevné kruhy vážia, že ťa zastrčili tam, kde o tebe nikto nevie. A myslím, že si vo svojom povolaní spokojný. Bol si taký milý a dobrý medzi nami. Počúvaj kamarát, som riaditeľom banky a vďačím za svoj úspech aj tebe, veď som bol slabým žiakom a ty si mi pomáhal. Chcel by som sa ti nejak odvďačiť. Myslím, že aj kňazstvo je len zamestnanie a zamestnanie je možné zmeniť. Ponúkam ti skvelé miesto v našej banke. To predsa nie je odpadnutie od viery! Zostal by si aj naďalej zbožným a veriacim človekom, ale uváž, že aj ty máš tiež právo inde vhodnejšie uplatniť svoje nadanie s väčším ziskom."

Tie slová hučali otcovi Václavovi ako vodopád. Lomoz vlaku, ktorý unášal kňaza späť k horám zdal sa mu ako šum motýlích krídel. Ani doma nemal pokoja. Vo vnútri mu bolo - akoby sa v ňom prebudila dosiaľ neznáma sila, ktorá ho hnala vyššie. Preč z toho zakliatia! Preč z tejto hrobky mojich schopností. Musím vyniknúť, musím ukázať čo viem, musím všetkých dohoniť a predbehnúť!

Počiatočná hrôza pred sprenevernením sa Kristovmu kňazstvu začala vytrácať. Bola umlčovaná stále rastúcou ctižiadostivosťou: „Nevážia si ma. Som tu aj tak ako v zastrčenej diere. Keď o mňa nestoja odídem." Takéto myšlienky vírili v kňazovej hlave, pomaly dozrievali v čin. Častejšie mu poštár prinášal dopisy z Prahy. Kolega, bankový riaditeľ, radil, obstarával, vybavoval čo bolo treba. Hlásil: „Miesto vybavené a pripravené, len čím skôr nastúp! Nikomu nič neoznamuj, zober sa a príď. Nevedeli o tebe, ukáž, že nevieš ty o nich." Končil posledný dopis. Kňaz už bol rozhodnutý, že odíde a tak postaví svojim nadriadeným hotovú vec. A s nikým sa nerozlúči.

Ľudia o ničom nevedeli. Hovorili si síce, že pán farár je teraz akýsi divný, ale je iste unavený, veď tie cesty v horách do škôl nie sú maličkosť. A vidíte, ani raz v tej najväčšej zime školu nevynechal. Tak pochvalne hútali farníci. V tom mali pravdu. Otec Václav mal rád deti a vždy sa tešil na hodiny náboženstva, kde priamo rástol s detskou dušou. Aspoň deťom dám „s Bohom". Poviem im, že idem ďaleko a že sa nevrátim uvažoval kňaz, keď išiel posledný raz do vzdialenej cezpoľnej školy. A teraz stojí pred deťmi. Naraz cíti, že sa rozhodol pre niečo hrozné, biedne, zločinné... . Tie deti hľadia na neho tak dôverne a on ich vlastne klame.

Hovoria mu: Dôstojný pane, a on už ním nechce byť. Ale hneď na túto iskru sa valí cely vodopád pýchy a ctižiadostivosti, ktorý víťazí nad rozbúreným vnútrom. Tu ide o moju budúcnosť, rozkrikuje sa veliteľsky pýcha a zlo sebectva. Áno, aj duby môžu byť vyvrátené... .

Otec Václav sa snaží kľudne vysvetľovať deťom učebnú látku. V duchu sa rozhoduje, že ani to „s Bohom" deťom nepovie. Načo? Už nesmie podliehať citom, keď ide o veľké veci - nahovára si v duchu. Veď dnes deti si to ani nezaslúžia, nie sú dosť dobré. Sú nepokojné ako zvlnený rybník. Vycvičené oko zbadalo, že príčinou toho je štvrtá lavica, kde sedí Helenka Patková. Helenka je od narodenia mrzáčikom, na jej krivých nôžkach sa kývalo jej úbohé telíčko.

Vychovávateľský návyk otca Václava potlačil na chvíľu nepokoj vo vlastnom vnútri: „Deti, čo tam máte?" Zaznel jeho dobrácky hlas. „Prosím, prosím, dôstojný pán, to ona, Helenka, má obrázok a tam je aj Vaše meno". Vysypala to jedným dychom Terezka, že sa jej podarilo oznámiť novinu skôr, než nato prídu ostatní. „Helenka, ukáž to!" Povedal kňaz. Vychudnutá ruka podala duchovnému otcovi obrázok a pritom chudokrvná tvárička od ľaku ešte viac zbledla. „Dôstojný pán, odpustíte mi to, šepkajú

roztrasené ústa a prosia veľké nezábudkové oči. Helenka mala úchvatne krásne oči, akoby Pán Boh chcel na očiach nahradiť to, čo chýbalo ostatnému

telu. Otec Václav ich dobre poznal, veď sa vedeli na neho tak vďačne zadívať, keď malej trpiteľke občas prinášal dobrotu. Aj teraz sa dívajú na kňaza, ktorý drží v rukách obrázok. Áno, poznáva ho. Je to jeden z primičných obrázkov. Vtedy pred pätnástimi rokmi pri prvej sv. omši ich rozdával. Krv sa mu hrnula do hlavy a v prsiach sa mu rozbúšilo srdce ako zvon. Jeho zrak spočinul na slovách, ktoré si dal vytlačiť na obrázok ako primičné heslo: „Za Tvojim hlasom som išiel, Pane, daj, silu duši mojej... .“ Kriste Ježišu, je to pravda? Idem stále za hlasom Božím?... .

Helenka pozorovala kňaza. Áno, dôstojný pán sa asi hnevá, on asi vie, čo som vyviedla... . Musím ho odprosiť, aby sa nehneval, nech ma pokarhá pred celou triedou, nech len, nech sa nehnevá... . Teraz sa trasie jej ustrašený hlások: „Dôstojný otče, prosím Vás, veľmi Vás prosím odpusťte mi to, že som Vám Váš obrázok vzala. Som zlodejka - a tu sa začínajú z jej blankytných očí kotúľať perly sĺz - áno, som zlodejka... . Všetko Vám poviem, len sa na mňa nehnevajte... .

Asi pred rokom keď ste išli z našej školy, po celej ceste ste sa modlili z takej čiernej knižky so zlatým okrajom a farebnými stužkami.

Ostatné deti išli dopredu, ale ja neviem tak rýchlo ísť, ako oni a preto som išla za Vami. Naraz som zbadala, že Vám z knihy niečo vypadlo. Bol to ten obrázok. Chcela som na Vás zavolať, ale naraz sa ozvala vo mne myšlienka: „Nechaj si ho!“. Viem, že to bol hriech, ale mne sa ten obrázok Panny Márie veľmi páčil. Tak som si ho nechala, ale zaumienila som si, že každý večer pred obrázkom sa za Vás pomodlím. Teraz už viete všetko, len sa už nehnevajte... .“

Celá trieda s napätím čakala ako to dopadne. „A, Helenka, modlíš sa za mňa každý deň skutočne?“ Prerušuje hlboké ticho kňaz rozochvetým hlasom, zatiaľ, čo jeho ruka dvíha hlavu dievčaťa, aby nazrel do zarosených hlbokých očí... . „Dôstojný pán, od tých čias každý deň sa modlím pred obrázkom za Vás a hovorím: „Matka Božia, ďakujem ti, že si nám dala dobrého duchovného otca. Daj, nech ho nikdy nestratíme: „A keď mňa niečo bolí, a chcela by som plakať, že nie som taká zdravá ako ostatné deti, vezmem si Váš obrázok a šepocem: „Milá Panna Mária, obetujem to za nášho duchovného otca, aby mohli za nás prosiť a obetovať omšu.“

A teraz sa stalo niečo, čo v detských hlavičkách zostalo navždy tajomstvom... . Dôstojný pán naraz kľakol pred Ukrižovaného Spasiteľa. Hlavu vložil do dlaní a z očí mu tiekli bohaté slzy... . Čo sa stalo dôstojnému pánovi, spytujú sa prekvapené detské oči, ale nikto sa neodvážil spýtať. V Helenkinej duši bolo úzko a nepokojne. Je smutná, lebo ublížila duchovnému otcovi a preto on teraz plače... . Jej tielko vstáva s námahou a blíži sa ku kľačiacemu kňazovi: „Duchovný otče, prosím Vás pre všetko na svete, odpusťte mi to, ja som Vás nechcela zarmútiť, hovorí dievča, kľakajúc si ku kľačiacemu kňazovi pred kríž. Otec Václav vstáva a s kľudnou rozžiarenou tvárou obracia sa ku kľačiacemu mrzáčikovi - nie, nie je to mrzáčik, nie je to úbohé dieťa. V tej chvíli sa kňazovi zdá, že sa celá trieda premenila na biely oltár. A tuná, tá, čo sa rozochvene túli pred ním, to je predsa hostia, tá živá biela sv. hostia, obetovaná za jeho kňazstvo - a on, otec Václav, Kristov kňaz na veky, on túto svoju hostiu musí zdvihnúť. Zohýna sa k dieťaťu, robí mu na čelo krížik, berie slabučké tielko do náručia a nesie ho späť do lavice... . „Helenka, zaplať ti Pán Boh!“ - ďakujú kňazove pery. Teraz sa obracia otec Václav k celej triede a hovorí hlasom, ktorý znie ako rozjasané veľkonočné zvony; „Deti, vstaňte a zaspievajme si – Teba Bože chválime... .“

Kňazstvo otca Václava bolo zachránené. Ešte v ten deň letel do Prahy telegram: „Neprídem, zostanem navždy kňazom!“ A zostal. Zostal ako dub, ktorý prežil víchricu, ale sa jej nepoddal. Zostal kňazom aj vtedy, keď mu ponúkali lepšie miesto v bohatom kraji. A ľudia si ho nemohli vynachváliť. Hovorili mu náš dobrý duchovný otec a dalo sa vycítiť, ako ho majú radi. Zostal a bola to jeho zásluha? Aj najmocnejší dub v ťažkej chvíli potrebuje oporu.

Zostal, ale Helenka nezostala. Tá sa skoro presťahovala na cintorín. Jej slabé tielko podľahlo zákernej chorobe. Keď zatvárali veko jej rakvičky, medzi jej skríženými rukami nachádzal sa primičný obrázok. A ľudia nemohli pochopiť, prečo ich pán farár vždy od hrobu svojej matky išiel na hrob Helenky - skrytej neznámej obeti, z ktorej vzišlo jeho kňazstvo.

Autor príbehu je neznámy.
Článok redakcii ponúkol Rastislac Hanečák

Púte do Baziliky Božieho Milosrdenstva

Požehnávajúc Baziliku Božieho Milosrdenstva Ján Pavol II. vyslovil želanie, aby sa posolstvo milosrdenstva dostávalo z Lagiewník do celého sveta: „Robím to s veľkou túžbou, aby posolstvo milosrdnej lásky, ktoré Boh ohlásil prostredníctvom svätej sestry M. Faustíny Kowalskej prišlo ku všetkým obyvateľom sveta a naplnilo ich srdcia nádejou. Nech sa toto posolstvo rozlieva z tohto miesta na celú našu milovanú Otčinu i na celý svet."

Prosba Jána Pavla II. nás pobáda k osvojeniu si tohto duchovného dedičstva, ktoré Boh chcel priblížiť svetu cez svätú Faustínu Kowalskú.

Sanktuárium v Lagiewnikách je dnes svetovým centrom kultu Božieho Milosrdenstva, do ktorého putujú pútnici z Poľska, Slovenska a z rôznych krajín či kontinentov sveta.

Bazilika Božieho Milosrdenstva, vybudovaná vďaka milodarom tisícoch ľudí, je miestom stretnutia s tajomstvom Božieho Milosrdenstva, ktorej tichým svedkom je svätá sestra Faustína. Naše putovanie do Lagiewník by malo mať predovšetkým dvojaký cieľ: chceme zasvätiť a zveriť svoj život i životy obyvateľov zeme Božiemu Milosrdenstvu a rovnako vyprosiť milosrdenstvo pre svet.

Ján Pavol II. nám dal vzor ako zasvätiť seba i svojich blízkych Božiemu Milosrdenstvu. Základom je zvelebovanie Božieho Milosrdenstva. Zvelebenie je aktom modlitby i rovnako aktom viery. Zvelebovaním Boha sa akoby „vrháme" do jeho náručia. Uvedomením si Jeho lásky k nám sa musíme otvoriť dielu Milosrdenstva.

Zvelebovanie Božieho Milosrdenstva sa dokonáva v Ježišovi Kristovi, ktorý v celej plnosti objavil tajomstvo svojho Otca. Pán Ježiš velebí Otca celým svojím životom: prácou, modlitbami, učením i poslušnosťou vôli Otca až po smrť na kríži. On nás učí, aby týmto spôsobom rozpoznania Boha vo všetkých situáciách života, v radostiach i smútku, v strašnom utrpení i vo smrti, sme stále plnili Božie prikázania, ktoré nachádzajú svoju úplnosť v prikázaní lásky.

Zvelebovanie Boha nachádza svoju realizáciu v láske: „To vyznanie, v ktorom sa do popredia dostáva dôvera vo všemohúcu lásku Boha, je veľmi dôležité a potrebné v našich časoch, v ktorých sa človek stretáva s mnohorakými prejavmi zla."

Uctievanie Božieho Milosrdenstva sa realizuje rôznymi spôsobmi: pristupovaním k sviatosti zmierenia a Eucharistie, modlitbou o milosrdenstvo atď.

Ján Pavol II., kontemplujúc obraz milosrdného Ježiša, odporúča rovnako formy modlitieb k Božiemu Milosrdenstvu, aké nám zanechala sv. Faustína Kowalská : Sviatok Milosrdenstva, novéna k Božiemu Milosrdenstvu, Korunka k Božiemu Milosrdenstvu a úcta k obrazu Milosrdného Ježiša.

Prijímajúc odpustenie hriechov vo sviatosti zmierenia sa dotýkame milosti objavenej v kríži. Stretnutie s Božím Milosrdenstvom je potrebné, ak chceme vo svojom hriešnom živote stále znova a znova začať, vrátiť sa do domu Otca a začať duchovnú obnovu svojho života.

Ján Pavol II. sa obrátil na nás všetkých, aby sme sa s odvahou zbližovali so sviatosťou zmierenia ako žriedlom milosrdenstva. Rovnako prosil kňazov, aby boli vernými nástrojmi Božieho Milosrdenstva vo sviatosti zmierenia.

Svätý Otec Ján Pavol II. vyzýval, aby sme preukazovali milosrdenstvo svojim blížnym. Predovšetkým, aby sme boli „milosrdní ľudia" keď venujeme svoj čas pomoci ľuďom bez domova, opusteným deťom i samotným matkám, nezamestnaným...

Príjmime to posolstvo milosrdenstva v našich srdciach a zverme sa Božiemu Milosrdenstvu velebiac Boha Milosrdenstva a preukazovaním milosrdenstva blížnym.

Vladimír Fedorek

Použitá literatúra:

Machniak, Informator pielgrzyma, 2006, s. 8.

Po minuloročnom dobrom ohlase sa aj tohto roku uskutočnil tábor pre miništrantov na „Spišskom Sione“. Trošku by sme vám chceli priblížiť, ako to všetko vlastne prebiehalo. Takže pripútajte sa, štartujeme...

Pondelok, 23. júla sa začal tak ako každý iný deň. Aj pokračoval dosť všedne, ale predsa bol čímsi výnimočný. Poobede Kapitulu a hlavne seminár ovládli miništranti. Boli z celej diecézy od Oravskej Polhory, cez Liptovský Hrádok, až po Lesnicu.

Po zoznámení s bohoslovcami sa rozdelili do štyroch skupín. Každá mala svojho patróna. A tak ste na vlajke každého družstva mohli vidieť napríklad spišskú katedrálu, ktorej patrónom je sv. Martin, miništranta, ktorý symbolizoval patrónov miništrantov svätého Tarzícia a Dominika Savia. Ďalšími patrónmi bola bl. Sestra Zdenka a sv. Ján Nepomucký. Po prezentácii vlajok a dobrej večeri deň zakončili otváracie zápasy futbalového turnaja.

Utorok sa začínal na plné obrátky už od samého rána. Tým najdôležitejším bola duchovná strava, a tak sme sa už ráno vo svätej omši stretli s tým, kvôli ktorému sme sa všetci zišli. Dopoludnie patrilo už spomínaným svätým. Po obede sme sa vydali dobyť Spišský hrad. Avšak keď sme tam prišli, namiesto udatných obrancov nás čakala otvorená brána a usmiata predavačka vstupeniek. A tak sme sa kochali prechádzkou po jednom z najrozsiahlejších hradov v strednej Európe. Najzaujímavejší bol pohľad z tej najvyššej veže, a samozrejme stredoveké zbrane a brnenia.

Ďalší deň sme strávili vo Vysokých Tatrách. Keď sme odchádzali, na Kapitule bolo pekné počasie, a podľa toho sme sa samozrejme aj všetci obliekli. V Tatrách nás ale čakalo poriadne prekvapenie v podobe chladného sychravého počasia. Každé odložené tričko bolo dobré a ani v jednom ruksaku neostal kus ob-

lečenia nazvyš. Cieľom výletu bol nakoniec len Symbolický cintorín pri Popradskom plese. Zážitkom bola svätá omša, ktorú sme tam mali. K obete, ktorá sa uskutočňovala za nás sme pripájali svoju vlastnú, a to chlad a zimu, ktoré sa pomaly vkrádali do kostí. Po svätej omši sme sa všetci tešili na teplý čaj a na to, že sa aspoň trochu ohrejeme v chate.

Na spiatočnej ceste sme sa ešte zastavili v Žakovciach, kde sme videli na vlastné oči to, k akým veľkým veciam nás môže priviesť Boh, ak mu povieme svoje áno.

Štvrtok bol dňom súťaží a hier. Dopoludnia miništranti ovládli Pažicu. Hľadal sa poklad! Najskôr bolo treba získať indície, ktoré k nemu viedli, a potom stačilo už len hľadať. Ale na počudovanie bohoslovcov, objav pokladu bol hlásený skôr, než sa stihli zahľadieť, ktorým smerom to chlapci vlastne utekajú. A tak sme skonštatovali, že ťažšie je poklad skryť, ako ho nájsť. Poobede nasledovalo preverovanie vedomostí. A tak všetci lovili v hlavách a premýšľali nad otázkami zo Svätého písma,

nad liturgickými predmetmi, ktoré používajú vo svätých omšiach, ale napríklad aj nad tým, čo majú všetci svätí v kostoloch na hlavách?(Správna odpoveď je samozrejme prach :-)) Deň plný súťaží zakončili posledné penalty, po ktorých nasledovala opekačka. Po nej sa všetci uložili do svojich postelí a spokojne začali odfukovať. Bola pokojná noc, ktorá mala dodať sily unaveným telám.

Uprostred noci ale ktosi ohlásil nečakaný budíček. Začínala sa skúška odvahy. Jej dejiskom bola už všetkým dobre známa Pažica a úlohou bolo prejsť cestu, ktorú osvetľovalo svetlo sviečok. Tu sa potvrdila spevavosť slovenského národa, keď si niektoré skupinky vyspevovali pesničky. Keby ste sa ich opýtali, kto mal strach, tak by sa asi neprihlásil nikto, ale aspoň štipku z neho musel mať každý, lebo sme ju mali aj my, ktorí sme na nich dávali pozor z diaľky. A tak po zvládnutí aj tejto skúšky bol naozajstnou odmenou spánok.

To najťažšie, posledné ráno by ste tých

našich miništrantov rozpoznali od iných určite ľahko. Každý z nich mal totiž malé oči a ospalo sa na vás pozeral. To už ale nasledovalo vyhodnotenie a záver tábora. Otec biskup Štefan odovzdal miništrantom ceny a požehnaním nás všetkých vystrojil na cestu domov.

Všetkým, ktorí mali odvahu a chuť obetovať sa a urobiť niečo pre druhých patrí veľké Pán Boh zaplať.

Martin Pasiar

Ako išli po ceste, ktosi mu povedal: „Pôjdem za tebou všade, kam pôjdeš.“ Ježiš mu odvetil: „Líšky majú svoje skrýše a nebeské vtáky hniezda, ale Syn človeka nemá kde hlavu skloniť.“(Mt 8,19b-20) V tomto úryvku nám Pán Ježiš hovorí, že on je ten, kto si povoláva do zasväteného stavu. Nieje to iba čisto naša iniciatíva. Nám zostáva iba skúmať, kde nás chce mať Pán. Je potrebné veľa sa za to modliť a všímať si životné situácie, svoje schopnosti a možnosti. Z úryvku je jasné, že kto by chcel ísť za Pánom všade kam On ide len preto, že sa mu to páči, vidí slávu alebo iné výhody, ten nevydrží. Tomu Pán hneď hovorí o rizikách a ťažkostiach. Potom Evanjelium hovorí o tých, ktorých volal Pán do svojej vinice. Obaja z povolaných hovoria o tom, čo by ešte pred nasledovaním chceli stihnúť a pôjdu potom, ale on im hovorí, aby to zanechali a išli hneď za ním. Ten kto je povolaný, sa musí vždy niečoho zrieknuť. Aj my sme museli mnohé veci zanechať a v budúcnosti to nebude iné. Nevieme čo nás v živote čaká, ale Pán to vie a posiela nám také situácie a okolnosti, v ktorých sa musíme zriekať. Dáva nám slobodnú vôľu - záleží na každom jednotlivo či zoberie svoj kríž a ponesie ho z lásky k nemu, alebo ho povlečie z nadávaním. Veď čo jemu darujeme z lásky, to nám stonásobne vráti. Preto sa nečudujme ľuďom zo sveta, že nechápu ako sme sa mohli zrieknuť toľkých radostí, bez ktorých si oni nevedia predstaviť život. Tú silu dostávame od Nebeského Otca, ale musíme si ju vedieť vyprosiť a žiť v pokore. To dokazuje život jedného bohoslovca, ktorý mal stále dobrú náladu aj v ťažkostiach, a rozširoval ju do svojho okolia. Isto mala na tom podiel jeho povaha, ale on na otázku odkiaľ berie dobrú náladu hovorieval: „ Kaplnka, modlitba, pokora“. Mal v tom nesmiernu pravdu, lebo skutočnú radosť môžeme mať iba z čistého srdca a správneho vzťahu k Pánu Bohu. Prajem všetkým, aby milovali Pána Boha nadovšetko a mali chuť žiť z radosťou nie pre seba, ale pre Pána a pre blížnych.

Dominik Jamrich

AKUPUNKTÚRA

Akupunktúra je niekoľko tisíc rokov stará metóda tradičnej čínskej medicíny. Používa ihly k napichovaniu ľudského tela.

Staročínske medicínske názory boli ovládané predstavou, že choroby sú posielané bohmi a démonmi. Napichovanie ihiel malo slúžiť k vyháňaniu démonov a duchov. Neskôr sa stal základom akupunktúry taoizmus. Tao, prapôvod sveta, z ktorého všetko vzniklo, má dve zložky: jin a jang. Sú to nadprirodzené kozmické energie, ktoré sú základom každej harmónie. V organizme človeka údajne prúdi energia jin a jang, tzv. meridiánmi. Pozdĺž týchto meridiánov sa nachádzajú akupunktúrne body. Vpichmi možno ovplyvňovať prúdenie kozmickej energie, vyrovnať narušenú rovnováhu a dosiahnuť uzdravenie. Každý akupunktúrny bod má presný názov, napríklad bod ôsmich démonov, bod božského zázraku a pod. Pri vytvorení akupunktúry mali Číňania nedostatočné poznatky o ľudskom tele. Je zaujímavé, že mozog a nervový systém medzi orgánmi jin a jang chýba. V Európe a Amerike sa

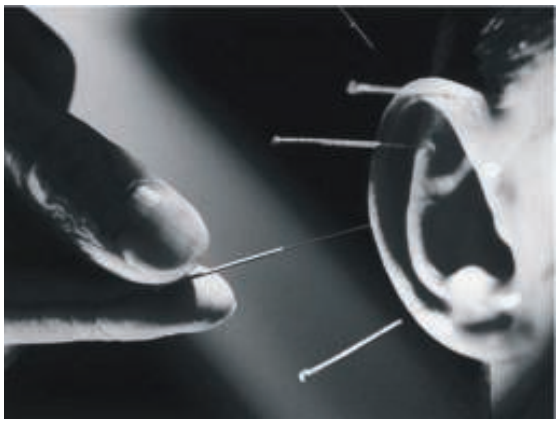

akupunktúra rozšírila v druhej polovici 20. storočia. Začali sa intenzívne výskumy, ktoré mali dokázať, že v organizme sú skutočné akupunktúrne body a meridiány.

Už z uvedeného vyplýva, že akupunktúra nie je založená na biologických či anatomických poznatkoch, ale na nábožensko-filozofických základoch.

Vedeckým zhodnotením akupunktúry sa budeme zaoberať v nasledujúcom čísle.

MUDr. Pavol Mečíř

Výzva pozitívnej materiálnej chudoby

K tejto úvahe o pozitívnej materiálnej chudobe, (tj. zjednodušene povedané - evanjeliová rada chudoby) ma inšpirovali príhovory Svätého Otca Jána Pavla II., ktoré povedal počas svojich návštev na Slovensku a kde opakovane ako najväčšie problémy dneška uvádza: *pôžitkársky konzumizmus, praktický materializmus, hedonizmus...* A následne nás vyzýva, aby sme sa ako nositelia radostnej evanjeliovej zvesti, pripravili na našu službu v takomto svete, aj cez pestovanie čností čistoty, *chudoby,* poslušnosti – a že sa máme stať *skromnými* a apoštolsky horlivými kňazmi.

Preto som sa bližšie pozrel na vyjadrenia niektorých dokumentov Cirkvi ohľadom otázky chudoby v kňazskom živote.

Kódex kánonického práva hovorí: „Klerici majú viesť *jednoduchý* život a zdržiavať sa všetkého, čo zaváňa márnivosťou“ (Kán. 282 – § 1). *Direktórium o službe a živote kňazov* dodáva: „Kňaz by sa naozaj ťažko mohol stať opravdivým sluhom svojich bratov, keby sa prehnane staral o pohodlie a prílišný blahobyt a hoci sa nezaväzuje k chudobe verejným sľubom, má viesť *jednoduchý* život a vyhýbať sa tomu, čo by mohlo byť známkou márnivosti, podujímajúc sa tak na dobrovoľné nasledovanie chudobného Krista“ (DK 67). Druhý Vatikánsky koncil v dekréte *Presbyterorum ordinis* ďalej hovorí: „(Kňazi) sa pozývajú prijať dobrovoľnú chudobu, ktorou sa zjavnejšie stanú podobnými Kristovi a pohotovejšími na posvätnú službu“ (PO 17). A aj Svätý Otec Benedikt XVI. vo svojom príhovore vo Varšave 25. mája 2006 pripomína kňazom: „Pozerajúc na Krista žite životom *skromným*“.

Dekrét *Optatam totius* spomína, že už v seminároch sa majú seminaristi vychovávať v chudobnom spôsobe života a v duchu sebazapierania, aby sa vedeli ochotne zriekať aj dovolených, ale neosožných vecí (OT 9). Ján Pavol II. v exhortácii *Pastores dabo vobis* upozorňuje, že tu nejde o pohŕdanie materiálnymi dobrami, o ich odmietanie, ale o ich vďačné a dobromyseľné užívanie a súčasne o ich radostné zrieknutie sa s veľkou vnútornou slobodou (PDV 30). V roku 1921 otec biskup Ján Vojtaššák k otázke bohatstva a chudoby napísal svojim kňazom: „Nenásytné žiadosti sveta po bohatstvách treba nám liečiť láskou so zreteľom na chudobu. Vlastniť a dobre žiť chce moderný svet tápajúci v materializme... A čo je veľká bolesť, že aj veľké množstvo vznešených údov Kristovho kňazstva sa spolu so svetom čoraz viac klania mamone. Toto je epidémia dnešných čias, ktorá mnohých necháva nešťastných tak pre tento ako aj pre večný život. „Kto ju bude liečiť?“ Chudobný kňaz, chudobný v duchu, blčiaci láskou chudoby, je najsilnejší reformátor, svojou chudobou robí zázraky, svojou chudobou vedie ľudí od mamony k Bohu. Hoci sa pohŕda jeho učením, nepohŕda sa ním samým, lebo sa na neho hľadí ako na príklad chudoby... Nech je umiernený náš stôl, pokorný dom, pokorné aj naše obliekanie..., žiadny luxus.“

A na záver chcem poukázať ešte na svedectvo kardinála Dziwisza, ktoré vydáva v knihe *Život s Karolom*, o skromnom živote Svätého Otca Jána Pavla II.: „V kúrii nebral symbolický plat. Všetky milodary, ktoré dostával od správcov farností, ako aj príjem z autorských práv zo svojich publikácií venoval na rôzne pastoračné a charitatívne ciele. Žil skromne a nerobil si nijaké nároky. Celé roky nosil jeden kabát a v zime si doň vkladal podšívku. A aj v Ríme žil nezvyčajne skromne. Krajným spôsobom praktizoval chudobu. Nerobil to ostentatívne, čo vyvolávalo obrovský dojem. Nič nevlastnil a nikdy o nič neprosil. Dá sa povedať, že ako pápež bol „bohatý“, ale pre seba nemal ani halier.“

Výzva pozitívnej materiálnej chudoby je určená každému jednému z nás. A je na nás ako ju budeme v našom živote uskutočňovať.

Pán Ježiš nás vyzýva:
„Poď za mnou“ (Jn 21,19).

Martin Majda

Čo sa udialo..

Púť na Mariánsku hor

Dňa 7.októbra sa tradične ako na každú prvú októbrovú nedeľu uskutočnila púť bohoslovcov na Mariánsku horu v Levoči. Práve v tejto dobe, keď sa opravdivý zmysel pútí často vytráca, sme chceli byť svedkami toho, že púť to nie je výlet. Púť to je obeta. Najmä pre tých, ktorí sa na ňu vydajú peši. Často je treba bojovať s únavou, počasím, mokrými topánkami, hladom... Púť je o tom ,že človek sa prekoná, že svoju námahu obetuje. Počas nej kráča za Nebeskou Matkou, aby jej ďakoval, prosil ju, aby jej mohol vyliať svoje srdce...

Tak sa na cestu vydali aj seminaristi. Vytvorili sa 2 skupinky : „pešiaci“ a „cestujúci“. Prvá časť – teda pešiaci(asi 30-členná skupinka), sa na cestu vydala o 9:00 hod. ráno. Seminaristi, sestričky a aj otec viceректor s otcom prefektom sa rozhodli prekonať asi 18 km úsek po vlastných. Niektorí prvýkrát, iní už tradične sme stúpali cestami – necestami k dedine Úloža. Prvotné obavy tých, ktorí sa toho možno aj báli, sa rýchlo rozplynuli, keď sme sa po ceste plnej modlitby, družných rozhovorov, piesní a Božej prírody ocitli na Úloži. Tam každý absolvoval povinné posilnenie. Na každého čakal balíček. Keď sme zahnali smäd a hlad (lebo aj telo potrebuje svoje) pobrali sme sa ďalej. Ani sme sa nenazdali a objavili sme sa na Mariánskej hore. Došli sme tam takmer zároveň s cestujúcimi. Svätú omšu slúžil otec rektor Mons. Jozef Jarab.

Vlastne celý náš život je takým jedným veľkým putovaním. Je plný prekážok, bojov, námahy i sebazapierania. No aj napriek tomu musíme mať na zreteli nie to, koľko to stojí námahy, ale aký je náš cieľ. A k tomto cieľu nás pozýva a vedie Panna Mária, aby sme sa raz všetci stretli pri jej synovi.

Kardinál Tomko na pôde Filozofickej Fakulty KU v Ružomberku

Počas svojej návštevy Slovenska navštívil kardinál Jozef Tomko mestá Košice, Ružomberok a Nitru.

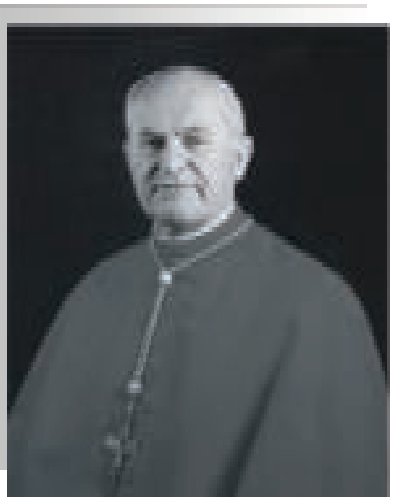

Dňa 18. októbra 2007 bol na pôde Filozofickej Fakulty KU v Ružomberku, kde sa zamýšľal nad situáciou misií dnes a predstavil encykliku pápeža Pia XII. Fidei Donum. Ďalšími vzácnymi hosťami boli nitriansky diecézny biskup Mons. Prof. Viliam Judák, ktorý svojou prednáškou oboznámil zúčastnených históriou Slovákov v misiách, ako aj s domácim povedomím misií v nedávnej minulosti. Vdp. František Kapusňák, národný riaditeľ Pápežských misijných diel celú konferenciu moderoval a vlastným príkladom a skúsenosťou z misií obohatil cieľ všetkých prednášok – vzbudiť zodpovednosť za šírenie Evanjelia!

Tejto konferencie sa zúčastnili aj seminaristi Kňazského seminár biskupa Jána Vojtaššáka zo Spišskej Kapituly, spolu s otcami biskupmi Mons. Prof. Františkom Tondrom a Mons. ThDr. Štefanom Sečkom.

„Svätá Cirkev je od svojich počiatkov misionárska a nikdy neprerušila svoje misijné dielo, bez ktorého nemôže žiť, adresuje svojim deťom trojité po-

zvanie: na modlitbu, na štedrosť a pre niektorých na darovanie seba samých. Aj dnes misie, hlavne v Afrike, očakávajú od katolíckeho sveta túto trojnásobnú pomoc.“ (Fidei Donum III.)

Misie tretieho tisícročia sú pre nás všetkých veľkou výzvou, ísť a ohlasovať, zanechať všetko a nasledovať Krista.

Kresťanská výchova v 21. storočí

Dňa 22. októbra 2007 sa vo veľkej aule Kňazského seminára biskupa Jána Vojtaššáka v Sp. Kapitule – Sp. Podhradí konala prednáška prof. Haralda Mandla MAS, riaditeľa Inštitútu pre vzdelávanie náboženstva z Eisenstadtu. Témou prednášky bola Kresťanská výchova v 21. storočí: „Realizovateľný didaktický koncept vyučovania náboženskej výchovy v dnešnej spoločnosti.“

Zúčastnili sa jej bohoslovci, diakoni, ako aj kňazi, ktorí mali v kňazskom seminári svoje stretnutie v rámci permanentnej formácie spolu s o. biskupom Štefanom Sečkom.

Profesor Harald Mandl, riaditeľ, manžel, otec dvoch detí predstavil nový koncept vyučovania seminaristom a povzbudil ich k jeho uskutočňovaniu.

Obliečka bratov štvrtého ročníka

V stredu 10. októbra 2007 slúžil sv. omšu v kaplnke kňazského seminára spišský pomocný biskup Mons. Andrej Imrich. Pri tejto príležitosti požehnal bratom 4. ročníka reverendy. V homílii sa všetkým prihovoril týmito slovami: „Milí bratia a sestry, prorok Jonáš bol boží muž, dostal poslanie vyzvať Ninivčanov na pokánie. To je poslanie všetkých kňazov. Toto poslanie vás bude čakať: vyzývať ľud na pokánie a ohlasovať Božie kráľovstvo. Je veľmi dôležité, aby sme si uvedomovali, že na toto nás Pán Boh povoláva, pred Pánom Bohom netreba utekať, no nielen že máme vyzývať ľud na pokánie, ale aj my máme robiť pokánie. Ak kňaz vie hlásať a žiť pokánie, tak hlása kresťanskú lásku. Ak sa toto bojí, tak ohlasuje svetský humanizmus.“

V závere sv. omše otec biskup seminaristom štvrtého ročníka adresoval tieto slová: „Vy ste dnes milí bohoslovci dostali hodnoverné znaky, teda reverendy. To je hodnoverný znak. A pod hodnoverným znakom sa má skrývať hodnoverný človek. Je veľmi dôležité, aby ste si toto uvedomovali, že tá reverenda čosi naznačuje a to, čo ona naznačuje, vy máte naplniť.“

Od tohto dňa začali bohoslovci – štvrtáci nosiť svoje reverendy počas denného programu v kňazskom seminári biskupa Jána Vojtaššáka. Po prvý krát počas „dušičkových“ prázdnin prídu v reverendách i do svojich farnosti.

Udelenie ministérií bratom Spišskej diecézy

V Katedrále sv. Martina v Spišskej Kapitule celebroval v stredu 24. októbra 2007 sv. omšu Mons. Eduard Kojnok, kde udelil ministéria akolytátu a lektorátu bratom z rožňavskej diecézy.

7. novembra 2007 zase otec biskup Mons. František Tondra udelil ministéria bratom zo spišskej dicézy.

Správy pripravili Roman Vitko Matúš Reiner

Nesieme v sebe
pečať Otcovej lásky
v Ježišovi Kristovi,
ktorou je Duch Svätý.

Nikdy na to
nezabudnime,
pretože Pánov Duch
pamätá na každého
jednotlivo a zvlášť
prostredníctvom vás
mladých chce vo svete
znovu rozdúchať vietor
a oheň nových Turíc.

Posolstvo Svätého Otca Benedikta XVI.